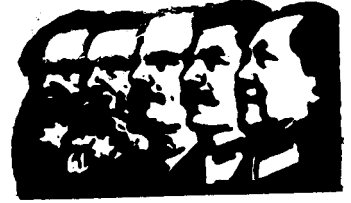

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΔΕΥΤΕΡΑ 26 ΝΟΕΜΒΡΗ 2001 ΑΡ.ΦΥΛ.378 ΔΡΧ.250/Ε 0,73

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΠΟΥΤΙΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΙΤΑΝΙΑ, Παρασκευή 7 Δεκέμβρη, 7μμ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΑ ΠΟΥΤΙΝ

ΌΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Ο Πούτιν στην Ελλάδα. Το νέο μεγάλο αφεντικό του έθνους, ο παλιός του προστάτης και ο ιστορικός υπαίτιος για τα περισσότερα σύγχρονα ελαττώματά του, η επιθετική Ρωσία, στέλνει εδώ έναν διαίτητο της παιδί, τον καγκερμπίτ Πούτιν. Τον στέλνει για να επιθεωρήσει το στρατό των πρακτόρων της και τους παρατρεχάμενους τους για να τους εμπυχωσει, για να εντυπωσιάσει τους ουδέτερους και για να σύρει πίσω της κάθε ακρίδα, κάθε παράσιτο, και κάθε φιλόδοξο αρπακτικό στην τελική έφοδο για την απόλυτη εξουσία της.

Από διεθνή άποψη αυτό το ταξίδι είναι ένα μέρος από την πλούσια διπλωματική συγκομιδή της μεγάλης σφαγής της 11 του Σεπτεμβρη. Θα ήταν πολύ δύσκολο για τη Ρωσία να βάλει τόσο ξεδιάντροπα το ποδάρι της σε μια χώρα που θεωρείται δυτική, αν ολόκληρη η Δύση δεν είχε ανοίξει την αγκαλιά της τόσο διάπλατα σ' αυτούς τους παρεξηγημένους τζέντλεμεν που έδειξαν τέτοια ανθρωπιά και ανιδιοτέλεια μετά τη συμφορά της.

Στο τριήμερο 6 έως 8 του Δεκέμβρη οι λακέδες και οι ανόητοι θα περιφέρουν σε όλη την πόλη όχι έναν εχθρό του ΝΑΤΟ, αλλά το 20ό μέλος του. Από δω και πέρα δεν θα κρύβονται για να γλυκοκοιτάζουν λιγωμένοι

τον μεγάλο σφαγέα και δυνάστη των ανατολικών λαών, τον ιδιοκτήτη των απύθμενων θαλασσών από

υδρογονάνθρακες, το ληστή με τα πυρηνικά, τον εκδότη κάθε εμπορικού διαβατηρίου και κάθε κομπίνας προς τα Βαλκάνια και την Κεντρική Ασία.

Από δω και πέρα δεν θα έχουν ενοχές, ούτε φόβους μήπως θυμώσουν οι πληκτικοί δυτικοί εταίροι τους. Τώρα το αίσθημα είναι ελεύθερο, ελεύθερη και η συμβίωση με τον αγαπημένο γκάγκστερ.

Ήρθε ο καιρός οι αφοσιωμένοι πράκτορες να ανταμειφθούν για τις ατέλειωτες μεταμφιέσεις τους, για τις πολύχρονες και υπομονετικές συνωμοσίες τους, για τους εξευτελισμούς και τις υποκρισίες τους, για τις επικίνδυνες προβοκάτσιες τους. Όλος ο θιάσος θα είναι εκεί καμαρωτός και θα περιμένει μόνο ένα χαμόγελο επιδοκιμασίας από το μεγάλο αφεντικό.

Πραγματικά για πρώτη φορά όλα τα μέλη του θιάσου μπορούν να κάτσουν στο ίδιο τραπέζι, πράγμα που τους στερούσε για δεκαετίες η υποχρέωσή τους να συγκρούονται μεταξύ τους επειδή έτσι ήθελαν οι στρατοί τους. Τώρα ο εισοδιστής Λαλιώτης έχει διαβεί ταπεινά το κατώφλι του Περισσού και έχει προσκυνήσει

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΡΩΣΙΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Η Ρωσία ξαναμπήκε την Καμπούλ. Ο μεγαλύτερος προβοκάτορας όλων των εποχών καταφέρνει να επιστρέψει θριαμβευτικά στη χώρα από την οποία ξεβράστηκε πριν από χρόνια, το 1992, όταν κατέρρευσε και η εξουσία του τελευταίου και μεγαλύτερου πράκτορά της εκεί, του Νατζιμπουλάχ.

Τώρα οι άνθρωποι που κρέμασαν τον Νατζιμπουλάχ, που αποτέ-

λεσαν τη μόνη ως το τέλος αντιρωσική πλευρά του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, οι Ταλιμπάν, εγκαταλείπουν τη μια μετά την άλλη τις πόλεις του Αφγανιστάν, ή παραδίνονται ή ακόμα και σφάζονται από τους εγκάθετους του Κρεμλίνου που κυριαρχούν στη Βόρεια Συμμαχία.

Τώρα αποδεικνύεται περίτρανα ότι αυτό που όλοι θεώρησαν οριστική αποχώρηση της Ρωσίας από το Αφγανιστάν και που το ε-

κλάβανε σα σύμβολο μιας τάχα στρατηγικής της ήττας, δεν ήταν παρά μια αλλαγή της παγκόσμιας τακτικής αλλά όχι της στρατηγικής του ρωσικού σοσιαλιμπεριαλισμού.

Η τακτική της εποχής Μπρέζνιεφ, τακτική που όπως και η σημερινή υπηρετούσε το ενιαίο στρατηγικό σχέδιο της ρωσικής παγκόσμιας ηγεμονίας μέσα από έναν παγκόσμιο πόλεμο, συνίστατο χοντρικά στην κατά μέτωπο επίθε-

ση σε επιλεγμένους στόχους στον τρίτο κόσμο για την περικύκλωση της Ευρώπης, και για την αποκοπή της Δύσης γενικά από τις πηγές ενέργειας και πρώτων υλών.

Η τακτική Μπρέζνιεφ απέτυχε κάτω από τα συνδυασμένα πυρά ενός διεθνούς μετώπου ανάμεσα στις χώρες του τρίτου κόσμου που δέχονταν τη ρωσική επίθεση από

συνέχεια στη σελ. 13

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΑ ΠΟΥΤΙΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

το μικρό, αλλά τόσο γνήσιο και αμόλυντο κόμμα του Τσάρου. Ούτε χρειάζεται πια να κρύβει την αιμομικτική του σχέση με τον ΣΥΝ αυτή τη συμμορία των πιο ανυπόμονων και διωσμένων για εξουσία κνιτών, η οποία αποτελεί το μετωπικό κόμμα του Τσάρου για τη διείσδυση του στην ελληνική αστική τάξη.

Από την άλλη και ο εισοδιστής Καραμανλής δεν χρειάζεται πια να κρύβει τη δειλή συμμαχία του με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ. Ανοιχτά πια τους απευθύνει κάλεσμα για συνεργασία για να μην υποκύψουν τάχα στις σειρήνες του ΠΑΣΟΚ. Έτσι τώρα τα δύο αυτά μικρά ρωσόδουλα κόμματα βρίσκονται στο κέντρο της πολιτικής ζωής. Το να αποσπάσει κανείς την εύνοιά τους, ισοδυναμεί με το να πάρει την εξουσία. Αυτό σημαίνει στο βάθος ότι μόνο η εξουσία αυτών των δύο μικρών κομμάτων μπορεί να είναι σταθερή, όσο οι δύο μεγάλοι στρατοί τρωκτικών, εκείνος του ΠΑΣΟΚ και εκείνος της ΝΔ θα αλληλοσπαράσσονται για να την κατακτήσουν.

Έπρεπε λοιπόν να εκπληρώνονται όλες αυτές οι προϋποθέσεις στο εσωτερικό και στο διεθνές επίπεδο για να έρθει ο αρχικαγκεμπίτης στην Ελλάδα.

Αλλά αφού εκπληρώνονται πρέπει το ταξίδι να πιάσει όλο πιο πολύ τόπο και να δημιουργήσει όσο πιο πολλά τετελεσμένα γίνεται. Γιατί είναι μεν σίγουρο ότι η περίοδος που άνοιξε η υπερπροβοκάτσια του Μανχάταν θα είναι αρκετά μακριά, αλλά είναι εξ ίσου σίγουρο ότι δεν θα είναι ατέλειωτη. Η Δύση θα ξυπνήσει από το σημερινό της γλυκό όνειρο της παγκόσμιας αντιτρομοκρατικής ομοψυχίας μόλις την αρπάξει από το λαϊμό ο ρώσος τζέντλεμαν.

Μέχρι τη στιγμή αυτή της εφιαλτικής αφύπνισης, οι απανταχού πράκτορες του Τσάρου θα πρέπει να έχουν διανοιξει όσο γίνεται πιο μακριές σήραγγες προς τα

οχυρά των θυμάτων τους και να τις έχουν φορτώσει με εκρηκτικά.

Ο Πούτιν έρχεται για να επιταχύνει τις εργασίες.

Γρήγορα πρέπει να πουληθούν τα ΕΛΠΕ στη Λουκώιλ για να γίνει η Ελλάδα, η πρώτη μεγάλη δυτική βάση για τη ρώσικη ενεργειακή διείσδυση σε όλη την περιοχή. Γρήγορα πρέπει να δοθούν στους πράκτορες και φίλους του Κρεμλίνου νέα εργοστάσια ηλεκτρικής ενέργειας που θα καίνε ρώσικο φυσικό αέριο για να δώσουν ρεύμα στα Βαλκάνια. Ο ΟΤΕ και η Ιντρακόμ πρέπει να συζευχθούν στενότερα και η διεθνής τους δράση να αποκτήσει πολύ μεγαλύτερη ακτίνα και κύρος. Ο ελληνικός στρατός πρέπει να γεμίσει ρώσικα όπλα και να μειωθεί σημαντικά η εξάρτησή του από τα δυτικά. Οι Μυτιληναίοι, οι Κοπελούζοι, οι Μπόμπολες, οι Αναστασόπουλοι, η νέα κομπραδόρικη ολιγαρχία με αρχηγό τον Κόκκαλη πρέπει να πιάσουν όλους τους τομείς κλειδιά της παραγωγής, του εμπόριου, και των υπηρεσιών, και πιο πολύ να βάλουν στο χέρι το μεγάλο ψάρι που όλο το πιάνουν και όλο τους ξεγλιστράει, τα ΜΜΕ.

Αλλά για να γίνουν όλα αυτά πρέπει να δυναμώσει η ρώσικη διείσδυση μέσα στο κράτος. Αυτό σημαίνει πρωτοκαθεδρία της πολιτικής.

Δεν φτάνει δηλαδή το πανίσχυρο ιδιωτικό κεφάλαιο που λεγόταν Άλφα Τράπεζα Πίστωσης να περάσει στο κράτος μέσα από την συγχώνευση με την Εθνική, αλλά πρέπει αυτό το κράτος να γίνει όσο πιο γρήγορα γίνεται ρώσικο.

Και για να γίνει ρώσικο πρέπει να γεμίσει κνίτες. Για να γεμίσει κνίτες πρέπει τα ψευτοΚΚΕ – ΣΥΝ να έρθουν στην εξουσία. Για να έρθουν στην εξουσία πρέπει όχι μόνο γρήγορα να κλείσει το κυβερνητικό μέτωπο ΠΑΣΟΚ – ΣΥΝ, αλλά και να εισαχθεί και η απλή αναλογική, η οποία θα επιτρέψει στους κνίτες να έχουν αρκετή κοινοβουλευτική δύναμη για να παίζουν

με όποιο κόμμα θέλουν και για να σχηματίζουν όποια κυβέρνηση θέλουν. Δηλαδή να γίνουν καθαροί και ωμοί ρυθμιστές της πολιτικής ζωής.

Μόνο αν γίνει αυτό θα έχει ανοίξει ο δρόμος προς τη μόνη καθεστωτική μορφή που είναι ασφαλής για τους ρώσους σοσιαλιμπεριαλιστές. Τη μορφή της δικτατορίας με κοινοβουλευτικό και μάλιστα οικουμενικό μανδύα. Για το τι σημαίνει αυτό το καθεστώς μια πρόγνωση μας δίνει η γνωστή διακομματική επιτροπή για τα ραδιοτηλεοπτικά που μέσα σε μια νύχτα καρατόμησε τους μισούς ραδιοφωνικούς σταθμούς του Λεκανοπεδίου.

Ο Πούτιν έρχεται για να καθαγιάσει και να επιταχύνει τη διαδικασία επιβολής αυτής της μορφής κοινοβουλευτικής δικτατορίας στην χώρα μας. Ο αρχηγός του παγκόσμιου νεοναζιστικού άξονα δεν έρχεται για περίπατο. Έρχεται για να εγκατασταθεί, και μάλιστα πρώτα με την απάτη, το δόλο και με τη βία.

Η απάτη και ο δόλος είναι γνωστές από χρόνια. Η βία ετοιμάζεται, τροχίζεται και ζεσταίνεται πυρετώδικα τα τελευταία χρόνια. Η νόμιμη “Χρυσή Αυγή”, η μόνη νόμιμη ναζιστική οργάνωση στην Ευρώπη, η ασύλληπτη 17Ν, τα νέα ναζιστικά αστυνομικά τάγματα του Χρυσοχοϊδή, τα ρατσιστικά κηρύγματα του Χριστόδουλου, το αυθόρμητο ξενοφοβικό μίσος που έξυπνα κατασκευάζουν οι ψευτοαριστεροί προβοκάτορες με το να εισάγουν ασταμάτητα νέα κύματα φτηνής εργατικής δύναμης, ο σοβινισμός και ο αντιδυτικισμός παντού, ο γενικευμένος αντισιωνισμός (που εμφανίζεται τάχα σαν αντισημιτισμός), ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός, όλα αυτά αποτελούν την βενζίνη που είναι περιχυμένη παντού. Το σπίρτο το κρατάνε στα χέρια τους οι ίδιοι οι άνθρωποι του Κρεμλίνου.

Στις 6 με 8 Δεκέμβρη λοιπόν υποδέχονται τον αρχηγό τους.

Θα θελήσουν να τον εμφανίσουν σαν φίλο όλου του

έθνους. Όλες οι φράξιες θα υποβάλουν τα σέβη τους και οι ψευτοεπαναστάτες κάθε είδους θα του κάνουν μια κριτική για τα μάτια. Προφανώς θα είναι κριτική του τύπου: “Ο Πούτιν άνθρωπος της Δύσης”, που σημαίνει η μόνη κριτική που ευχαρίστως ο Πούτιν θα ήθελε να ακούσει αυτή τη στιγμή για τον εαυτό του.

Η ΟΑΚΚΕ θα στέκεται απέναντι και ενάντια σ’ αυτή τη γιορτή. Θα στέκεται έτσι επειδή κι αυτή για χρόνια ολόκληρα έχει προετοιμαστεί γι’ αυτή τη στιγμή. Έπρεπε για χρόνια να έχει ποδοπατήσει τη μια μετά την άλλη όλες τις εθνικιστικές προκαταλήψεις και όλους τους κυρίαρχους αντιδραστικούς σοσιαλφασιστικούς μύθους για την οικονομία, την πολιτική, και την ιδεολογία και να έχει συγκρουστεί σε όλα τα ζητήματα με τους εισοδιστές, τους αποστάτες του μαρξισμού και τους προβοκάτορες, που αποτελούν τους φορείς της ρώσικης ηγεμονίας στην Ελλάδα.

Τη δεύτερη αναγγελμένη μέρα της επίσκεψης του Πούτιν, την Παρασκευή 7 του Δεκέμβρη η ΟΑΚΚΕ διοργανώνει συγκέντρωση στο ξενοδοχείο Τιτάνια για να αποκαλύψει το πολιτικό περιεχόμενο της επίσκεψης Πούτιν, για να καταγγείλει το ολοένα και μεγαλύτερο βάθεμα της υποτέλειας της χώρας μας απέναντι στη Ρωσία, για να εμποδίσει τη συμμετοχή της χώρας μας στο νέο παγκόσμιο νεοναζιστικό άξονα, και για να καλέσει τους δημοκράτες, τους εργαζόμενους, όλο το λαό, να αντισταθούν στη φασιστικοποίηση και την καταστροφή της χώρας.

Καλούμε όλους τους φίλους της ΟΑΚΚΕ, όλους όσους νιώθουν, όλους όσους έχουν δει, τη ρώσικη απειλή για την Ελλάδα να είναι εκεί δίπλα μας. Όσες διαφωνίες και να έχουν σε μια σειρά άλλα ζητήματα. Η δυνατότητα της σχετικά ελεύθερης αστικής κοινοβουλευτικής ζωής δεν θα κρατήσει επ’ άπειρον.

Όσο δεν στήνεται απέναντι στην πολύμορφη τακτική των εισοδιστών και των προβοκατόρων του Κρεμλίνου, ένα πλατύ δημοκρατικό μέτωπο όλων των πολιτικών και κοινωνικών ρευμάτων που διαχωρίζουν τον

εαυτό τους από το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, τους πράκτορες και τους κομπραδόρους του, η ρώσικη νεοναζιστική προέλαση θα είναι συντριπτική και καταγιστική.

Τώρα υπάρχει καιρός. Υπάρχει μάλιστα πολύς καιρός αν οι δημοκράτες οργανωθούν. Γιατί ο εισοδισμός και η προβοκάτσια, όπως όλες οι συνωμοσίες έχουν μια πελώρια έμφυτη αδυναμία. Δεν αντέχουν το φως. Στο φως λιώνουν όπως ο χιονάνθρωπος στον ήλιο. Και φως σημαίνει πρώτο μια αρκετά μαζική φωνή που να μπορεί να καταγγέλλει το σχέδιο των συνωμοτών σε όλες τις πολιτικές τάξεις, τις κοινωνικές τάξεις και τα στρώματα τα οποία αυτοί ποδηγετούν και δεύτερο μια αρκετά μαζική οργάνωση, τόση όση χρειάζεται για να οργανώνονται και να καθοδηγούνται οι αναπόφευκτες αντιστάσεις όλων εκείνων που καταπιέζονται από τη λυσσασμένη πορεία των συνωμοτών προς την εξουσία.

Ας αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο τρόπο αυτό τον κρίσιμο χρόνο.

Όλοι στη Συγκέντρωση της 7 του Δεκέμβρη.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ ΣΤΟ ΖΕΦΥΡΙ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

Στις 24 Οκτώβρη ο αστυφύλακας Γ. Τυλιανάκης πυροβολεί και σκοτώνει τον 21χρονο Τσιγγάνο Μαρίνο Χριστόπουλο γιατί δεν σταμάτησε σε μπλόκο τροχαίου ελέγχου των αστυνομικών. Μετά από αρκετές ώρες η Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής εκδίδει ανακοίνωση με την οποία εμφανίζει το θύμα ως υπαίτιο δολοφονικής απόπειρας εναντίον των αστυνομικών, οι οποίοι προσπάθησαν απλώς να κάνουν έλεγχο ρουτίνας. Αναφέρεται, λοιπόν, ότι στις 8 το βράδυ της Τετάρτης τρεις αστυφύλακες, στην κεντρική διασταύρωση Παν. Γρηγορούσης και Εθν. Αντιστάσεως στο Ζεφύρι, έκαναν νεύμα στον οδηγό ημιφορτηγού να σταματήσει. Όμως ο Μ.Χριστόπουλος που οδηγούσε το φορτηγάκι δεν υπάκουσε και αναπτύσσοντας ταχύτητα “κινήθηκε κατά των αστυνομικών με άμεσο κίνδυνο να τους παρασύρει”. Η Αστυνομία υποστηρίζει, δηλαδή, ότι οι αστυνομικοί βρέθηκαν σε άμυνα και πως “ο αστυφύλακας της Αμεσης Δράσης Τυλιανάκης Γεώργιος αντιδρώντας ενστικτωδώς πυροβόλησε μια φορά με το υπηρεσιακό του όπλο με αποτέλεσμα να τραυματίσει θανάσιμα τον οδηγό”.

Οι τσιγγάνοι και οι περίοικοι που είδαν τη σκηνή του φονικού διηγούνται διαφορετικά το συμβάν. Ισχυρίζονται πως ο αστυνομικός πυροβόλησε από κοντινή απόσταση, μικρότερη των δύο μέτρων, τη στιγμή που ο νεαρός οδηγός προσπαθούσε να αποφύγει τον έλεγχο. Ο αστυφύλακας Γ. Τυλιανάκης έσπευσε να απομακρυνθεί όταν αντίκρουσε τους εξαγριωμένους τσιγγάνους που έφτασαν στον τόπο του φόνου, κατέφυγε σε κοντινό σούπερ μάρκετ και φυγαδεύτηκε από ισχυρές δυνάμεις συναδέλφων του.

Ο ίδιος ο δολοφόνος δήλωσε μέσω του δικηγόρου του κατά την προσαγωγή του στον εισαγγελέα ότι “εκπυροκρότησε το υπηρεσιακό όπλο του” στην προσπάθεια του να αποφύγει το αυτοκίνητο που κατευθυνόταν πάνω του.

Ωστόσο η ιατροδικαστική εξέταση απέδειξε ότι η πύλη εισόδου της θανατηφόρου σφαιράς εντοπίζεται στο πίσω μέρος του κεφαλιού του θύματος. Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται και από την εξακρίβωση των αστυνομικών του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής της Ασφάλειας, οι οποίοι αναφέρουν ότι η σφαίρα χτύπησε στο πίσω τζάμι του αυτοκινήτου πριν τραυματίσει θανάσιμα τον οδηγό στο κεφάλι.

Οι δύο εκτιμήσεις γύρω από το φονικό ανατρέπουν τους ισχυρισμούς τόσο της αστυνομίας όσο και του κατηγορούμενου για αυτοάμυνα. Πρόκειται για εκτέλεση εν ψυχρώ.

Παρά την απαγγελία της κατηγορίας “ανθρωποκτονίας από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο” ο Τυλιανάκης αφήνεται ελεύθερος με χρηματική εγγύηση 3 εκατομ. δρχ., απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και υποχρεωτική εμφάνιση στο τμήμα της περιοχής του με τη σύμφωνη γνώμη ανακριτή και εισαγγελέα. Οι διαμαρτυρίες των συγ-

γενών και των φίλων του θύματος στα δικαστήρια μετά την προκλητική απόφαση θα δώσουν τη θέση τους σε μια αυθόρμητη εξέγερση των τσιγγάνων στο Ζεφύρι.

Από το πρωί της Δευτέρας που έγινε γνωστή η απόφαση ανακριτή και εισαγγελέα, δεκάδες τσιγγάνοι είχαν στήσει οδοφράγματα στην είσοδο του καταυλισμού τους διαμαρτυρόμενοι για την απελευθέρωση του Τυλιανάκη. Περίπου στις 5 το απόγευμα 300 περίπου άτομα κινήθηκαν απειλητικά πετώντας πέτρες εναντίον διερχόμενου λεωφορείου της αεροπορίας που νόμισαν ότι είναι της αστυνομίας, ενώ λίγο αργότερα επιτέθηκαν σε ένα αστυνομικό όχημα που έκανε περιπολία ανατρέποντάς το. Οι αστυνομικοί πρόλαβαν να εγκαταλείψουν το αυτοκίνητο και να ειδοποιήσουν τους άνδρες των ΜΑΤ που απομάκρυναν τους τσιγγάνους.

Στη συνέχεια όμως, τα επεισόδια έλαβαν μεγαλύτερη έκταση, όταν οι δυνάμεις των ΜΑΤ επιχειρήσαν να απομακρύνουν τους διαδηλωτές που είχαν κλείσει την οδό Λιοσίων στο ύψος της οδού Παναγίας Γρηγορούσης. Αυτοί άρχισαν να πετούν πέτρες στους αστυνομικούς οι οποίοι κάνοντας χρήση δακρυγόνων διέλυσαν τους συγκεντρωμένους.

Η ΟΑΚΚΕ θεωρεί δίκαιη την εξέγερση των τσιγγάνων που αποτελεί ουσιαστικά την πρώτη μαζική αντίσταση ενός τμήματος του λαού ενάντια στη νέα αστυνομία του Χρυσοχοΐδη. Αυτή η εξέγερση δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί παρά εκεί όπου η γκετοποίηση και η κακομεταχείριση από την αστυνομία δημιουργούσαν ένα εκρηκτικό μείγμα που ξέσπασε, με αφορμή την δολοφονία του 21χρονου Χριστόπουλου, από την μαζεμένη για καιρό οργή και αγανάκτηση των τσιγγάνων.

Κανείς από τους συνήθεις δήθεν υπερασπιστές των ανθρωπίνων και μειονοτικών δικαιωμάτων δεν υποστήριξε αυτή την ίδια την εξέγερση πράγμα που την κάνει ακόμα πιο σπουδαία. Γι' αυτό και γρήγορα η τηλεόραση, οι εφημερίδες και όλοι οι αρμόδιοι φρόντισαν να ανακηρύξουν ταχύτατα το Ζεφύρι σε κέντρο διακίνησης ναρκωτικών για όλη την Αττική και τους τσιγγάνους σε εμπόρους ναρκωτικών. Η σημερινή εξαθλίωση των τσιγγάνων και η εμπορία ναρκωτικών από ένα τμήμα τους οφείλεται στην εισαγωγή ξένης φτηνής εργατικής δύναμης που έδιωξε τους τσιγγάνους από την παραγωγή και τους πέταξε στο περιθώριο, γεγονός που κανένας δεν φέρνει στην επιφάνεια.

Η πιο μεγάλη απόδειξη του ρατσισμού και της καταπίεσης από το ελληνικό κράτος είναι ότι δεν υπάρχουν τσιγγάνοι στην Ελληνική Αστυνομία γιατί δεν γίνονται δεκτοί. Ωστόσο υπάρχει η πιθανότητα κάποια στιγμή να προσλάβουν τσιγγάνους στην αστυνομία σε μια προσπάθεια να τους διασπάσουν εσωτερικά, αλλά τότε

θα προσλάβουν τα χειρότερα στοιχεία τους πιο παλιάνθρωπους τσιγγάνους και όχι τους πιο τίμιους.

Για την ώρα τους αντιμετωπίζουν σαν υπάνθρωπους. Αστυφύλακας που συνελήφθη να διαθέτει 1,5 γραμμάρια χασίς τέθηκε σε διαθεσιμότητα ενώ ο δολοφόνος Γ. Τυλιανάκης συνεχίζει να υπηρετεί κανονικά.

Το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, που λειτουργεί ως εξουσιοδοτημένος εκπρόσωπος της μητέρας του θύματος Χαρούλας Χριστοπούλου, μετά την απόφαση της ΕΛΑΣ να μην θέσει σε διαθεσιμότητα το δολοφόνο κατέθεσε αναφορά στον συνήγορο του Πολίτη

για να εξετάσει ο αν η ΕΛΑΣ έπρεπε να θέσει υποχρεωτικά σε διαθεσιμότητα τον αστυνομικό Γ. Τυλιανάκη που σκότωσε το Μ. Χριστόπουλο, σε εφαρμογή του άρθρου 14.2 του πειθαρχικού δικαίου της Αστυνομίας (ΠΔ 22/1996). Με δεδομένη τη βαρύτητα της κατηγορίας που επισύρει μέχρι ισόβια, σύμφωνα με το Παρατηρητήριο, θα έπρεπε να εφαρμοστεί τουλάχιστον το άρθρο 14.1 του πειθαρχικού δικαίου της ΕΛΑΣ (αν όχι το 14.2) που προβλέπει δυνητικά τη διαθεσιμότητα σε περιπτώσεις διώξεων για σοβαρά αδικήματα.

Αλλά όπως φαίνεται 1,5 γραμμάρια χασίς αξίζει περισσότερο από τη ζωή ενός τσιγγάνου.

Μέσα σε λίγες μέρες

...ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟ ΦΟΝΟ ΟΙ ΛΕΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

Στις 21 Νοέμβρη ο αστυφύλακας Γιάννης Ριζόπουλος πυροβόλησε στο κεφάλι και σκότωσε τον Αλβανό Σεντγκάκ Σελνίκου, Αλβανό, 20 χρονών, σε καφετέρια στην πλατεία Αμερικής. Ο Ριζόπουλος υπηρετεί στην Ομάδα Πρόληψης και Καταστολής Εγκληματικότητας (ΟΠΚΕ), που είναι ένα από τα νέα αστυνομικά σώματα του Χρυσοχοΐδη. Σύμφωνα με την *Ελευθεροτυπία*, 22/11 αυτός έδωσε την πληροφορία στην Υποδιεύθυνση Ασφάλειας Κυψέλης ότι το θύμα ήταν δράστης μαχαιρώματος δυο συμπατριωτών του Αλβανών στις αρχές Νοέμβρη. Με βάση αυτή την πληροφόρηση στήθηκε η επιχείρηση για τον εντοπισμό και τη σύλληψη του. Τέσσερις αστυνομικοί της ασφάλειας και ο Ριζόπουλος μπήκαν στην καφετέρια όπου καθόταν το θύμα με τέσσερις συμπατριώτες του. Σύμφωνα με την αστυνομία πλησίασαν για να τους ελέγξουν, αλλά τότε ο Σελνίκου τράβηξε μαχαίρι και ο δράστης τον πυροβόλησε. Δίπλα του βρέθηκε ένα πριονωτό μαχαίρι 22 εκατοστών. Όπως αποκαλύπτει ο Αντώνης Καρράς, γνωστό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, ο οποίος βρέθηκε τυχαία μόλις λίγα λεπτά μετά τη δολοφονία στον τόπο του εγκλήματος, οι αστυνομικοί έβγαλαν από την τσέπη του νεκρού Αλβανού το μαχαίρι, με το οποίο υποτίθεται ότι είχε επιτεθεί το θύμα εναντίον του αστυνομικού και τον είχε “αναγκάσει” να αμυνθεί πυροβολώντας τον. Αφού έγινε η διακομιδή του πτώματος, οι αστυνομικοί τοποθέτησαν το μαχαίρι στο σημείο όπου είχε σχηματιστεί λίμνη αίματος, σκηνοθετώντας έτσι το άλλοθι ότι ο δράστης συνάδελφός τους αμύνθηκε...

Σε άρθρο της *Ελευθεροτυπίας*, διαβάζουμε ότι: “Ερωτήματα προκαλεί πάντως ο τρόπος που έδρασε ο Ριζόπουλος καθώς, όπως λένε έμπειροι αξιωματικοί, ένας κακοποιός με μαχαίρι τον οποίο σηματοδοτούν πέντε πιστόλια, έχει μηδενικά περιθώρια κίνησης και δράσης. Από την άλλη, θεωρείται περίεργο το γεγονός ότι έμπειροι αστυνομικοί της Ασφάλειας είχαν μαζί τους και έναν αστυνομικό που κατά γενική ομολογία υπηρετεί σε σώμα που θεωρείται κρούσης και όχι σε εξειδικευμένο σε λεπτές επιχειρήσεις παρακολούθησης και εντοπισμού υπόπτων για δολοφονικές ενέργειες”. Η αστυνομία απαντά σ' αυτό ότι τον πήραν μαζί γιατί ήταν ο πληροφοριοδότης.

Όλο το σκηνικό του φόνου αποδεικνύει ότι πρόκειται για εν ψυχρώ δολοφονία. Ακόμα κι αν ο Σελνίκου ήταν πραγματικά εγκληματίας αυτό δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη δολοφονία του εφόσον δεν επιτέθηκε στους αστυνομικούς με όπλο. Η αστυνομία του Χρυσοχοΐδη και τα νέα ναζιστικά σώματα που έφτιαξε και εκπαίδευσε, διαπράττουν το δεύτερο φόνο “αλλοεθνούς”, μετά το Ζεφύρι, με την απόλυτη κάλυψη της επίσημης ηγεσίας της αστυνομίας και του κράτους.

ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΓΟΝΑΤΙΖΕΙ ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟ

Το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ σηματοδότησε την έναρξη μιας πορείας ανόδου στην εξουσία του μετώπου Σημίτη-ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ. Το σχέδιο τέθηκε σε εφαρμογή μόλις ανέλαβε καθήκοντα γραμματέα της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ ο σαμποταριστής της ελληνικής βιομηχανίας, ρωσόδουλος ως το κόκκαλο Κ. Λαλιώτης.

Ο Λαλιώτης διορίστηκε γραμματέας της Κ.Ε. με κύριο στόχο την ανάδειξη των κνιτών στην εξουσία "από τα κάτω". Αυτό προϋποθέτει την άλωση του κοινοτικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ από στελέχη που προέρχονται από τον ευρύτερο χώρο των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-ΑΕΚΑ με πραξικοπηματικό τρόπο. Το κείμενο πολιτικών θέσεων και απολογισμού του συνεδρίου αναφερόταν άλλωστε στην ανάγκη για "ένα σχέδιο κοινωνικής και πολιτικής διεύρυνσης της βάσης του Κινήματος". Με τη μαζική είσοδο των κνιτών στο ΠΑΣΟΚ αφενός θα εκκαθαριστούν και τα σοβινιστικά και τα πραγματικά εκσυγχρονιστικά στελέχη του, αφετέρου όλο το ΠΑΣΟΚ θα κινηθεί "αριστερότερα", δηλ. ενάντια στη Δύση και πιο κοντά στη Ρωσία.

Λίγες ημέρες από την ανάληψη της θέσης του γραμματέα από το Λαλιώτη, ο Κ. Σημίτης ανήγγειλε επαφές και διάλογο με τις ηγεσίες "αριστερών" κομμάτων σε συνεδρίαση του Εκτελεστικού Γραφείου. Όπως συμπλήρωσε ο Λαλιώτης, οι επαφές κι ο διάλογος "θα έχουν συγκεκριμένο περιεχόμενο, για μικρές ή μεγάλες συγκλίσεις σε κρίσιμα ζητήματα της χώρας και θα είναι ένας διάλογος χωρίς προαπαιτούμενα, χωρίς ηγεμονισμούς" (Ελευθεροτυπία, 3-11). Η σύγκλιση αφορά την παγίωση πολιτικών όσων η υπερφορολόγηση του βιομηχανικού κεφαλαίου και η εξαόρυξη της Ελλάδας από τους ρωσικούς ενεργειακούς κολοσσούς, και γενικά εκείνων των πολιτικών που συναντούν την αντίδραση κάποιων φιλοευρωπαϊκών και σοβινιστών. Το σύνθημα "χωρίς ηγεμονισμούς" δικαιολογεί την απαίτηση ενός μικρού κόμματος σαν το ΣΥΝ που βρίσκεται στο όριο κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης να διαπραγματεύεται με τα στελέχη του κυβερνώντος κόμματος τους όρους για την ισότιμη συμμετοχή του στην εξουσία. Το σύνθημα "χωρίς προαπαιτούμενα", δηλαδή από μηδενική βάση, δίνει ελευθερία στο ίδιο κόμμα να μην αναλάβει καμία απολύτως δέσμευση πολιτικής υποταγής στο ΠΑΣΟΚ.

Ακόμη, ο Λαλιώτης εξήγησε πως "ο διάλογος που θα επιδιώξει το ΠΑΣΟΚ έχει δύο αναφορές: Η μία είναι εθνική, παλλαϊκή και θα αφορά όλα τα κόμματα και η άλλη είναι προγραμματική, ιδεολογική, πολιτική και συνδέεται με κόμματα, δυνάμεις, κινήσεις και πρόσωπα που έχουν

μια συμβατότητα με το ΠΑΣΟΚ" (στο ίδιο). Με άλλα λόγια, ο Λαλιώτης αποκαλύπτει την εκπόνηση ενός σχεδίου που θα μπορεί στο επίπεδο των πολιτικών μετώπων, στο "εθνικό" και "παλλαϊκό" μέτωπο να περιλαμβάνει και την καραμανλική ηγεσία της ΝΔ και στο επίπεδο της εξουσίας να φέρει τον ΣΥΝ στην κυβέρνηση. Έτσι δίνει έδαφος στον Καραμανλή να εκκαθαρίσει τη σοβινιστική και την ευρωπαϊκή τάση ενώ, την ίδια στιγμή, απειλεί τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ με ήττα εάν δεν αποδεχθούν την υποταγή στο ΣΥΝ. Είναι πολύ χαρακτηριστική η δήλωσή του ότι χωρίς την ύπαρξη καχυποψίας μεταξύ ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ "ίσως να είχε αποτραπεί η ήττα του Ασφαλιστικού, ίσως να είχαμε αποφύγει τις ανέξοδες συγκρούσεις με διάφορες κοινωνικές ομάδες" (18-11-2001).

Στις 13 Νοέμβρη ξεκίνησαν οι επαφές Λαλιώτη με την ηγεσία του ΣΥΝ. Ο γραμματέας της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ επισκέφθηκε ο ίδιος τα γραφεία του ΣΥΝ, κίνηση με την οποία ήθελε να δείξει σε ποιό κόμμα δίνει το πάνω χέρι σ' αυτό το διάλογο. Ο Λαλιώτης έδωσε "γη και ύδωρ" όταν έσυρε όλο το αυτοδυναμικό εθνικιστικό ΠΑΣΟΚ, το περίφημο "παπανδρεϊκό" ΠΑΣΟΚ, στις λάσπες με τη δήλωση μετανοίας για την πολιτική της δεκαετίας του '80: "Δεν θέλουμε να επαναληφθεί η εμπειρία του '80, που είχε συνομισθεί στη φράση "το ΠΑΣΟΚ και οι άλλες δημοκρατικές δυνάμεις" (14-11), η οποία σημειωτέον δεν σχολιάστηκε από κανένα στέλεχος σε όλο το φάσμα των τάσεων του ΠΑΣΟΚ από την παλιά έως την πιο σύγχρονη "φρουρά". Ακόμη, υποσχέθηκε διάλογο όχι με μεμονωμένα πρόσωπα αλλά με τις "θεσμικές συλλογικές εκφάνσεις" των κομμάτων για να καθυστερήσει τους κνίτες του ΣΥΝ ότι δεν θα επιχρησεί να ενωθεί με τις πιο φιλοπασοκικές του πλευρές που είναι και οι μόνες ευρωπαϊκές. "Το ΠΑΣΟΚ", είπε, "πρέπει να υπερβεί τον παλιό του εαυτό και από αυτή την υπέρβαση πρέπει να προκύψει η άρση της καχυποψίας ή της δυσπιστίας που έχουν τα άλλα πολιτικά κόμματα απέναντι στο ΠΑΣΟΚ". Δύσκολα θα μπορούσε να επινοηθεί μια τόσο ταπεινωτική για τη βάση του ΠΑΣΟΚ δήλωση από το νούμερο δύο του κόμματος. Ο Κωνσταντόπουλος χαιρέτησε τις δηλώσεις Λαλιώτη. Προηγούμενα, είχε εννορηστροφεί η κόντρα μεταξύ της φράξιας με την ονομα-

σία "Ανανεωτική Συσπείρωση", της οποίας ηγείται η Δαμανάκη στο ρόλο της γέφυρας με το ΠΑΣΟΚ, και της Κ.Π.Ε. του ΣΥΝ που οδήγησε στην αποχώρηση της πρώτης από τη σύνοδο της ΚΠΕ. Η Δαμανάκη είναι το πρόσωπο που έχει επιφορτιστεί με το έργο της κάμψης των αντιστάσεων που υπάρχουν στον ΣΥΝ για τη σύμπλευση με ΠΑΣΟΚ. Στην εντέλεια δούλεψε ξανά η ρώσικη ορχήστρα.

Ο διάλογος με το ΣΥΝ, που θα ξεκινήσει κατά πάσα πιθανότητα το Γενάρη εν όψει και των δημοτικών-νομαρχιακών εκλογών, θα γίνει όπως είπε ο πρώην ΥΠΕΧΩΔΕ κατά την επίσκεψή του στην Κουμουνδούρου με προοπτική "μία υπαρκτή κοινωνική και πολιτική πλειοψηφία που μπορεί στη βάση ενός προγράμματος να αναλάβει την ευθύνη της διακυβέρνησης της χώρας" (Βήμα, 18-11). Από κοντά κι ο Μπίστης πρότεινε "τη συγκρότηση, από μηδενική βάση, ενός νέου πολιτικού φορέα της εκσυγχρονιστικής Αριστεράς, που θα επιδιώξει να συμβάλει ως διακριτός χώρος στη διαμόρφωση μιας νέας προοδευτικής πλειοψηφίας, βασισμένης σε προγραμματική συμφωνία (...) Πιστεύουμε ότι είναι επικτό να προκύψουν συνδιασμοί νίκης, που θα έχουν την αποδοχή της τοπικής κοινωνίας και τη στήριξη των δυνάμεων της Κεντροαριστεράς" (Ελευθεροτυπία, 17-11). Ο εισοδισμός θα διεξαχθεί λοιπόν σε επίπεδο βάσης, με πραξικοπήματα που θα κάνουν οι κνίτες, μη μέλη του ΠΑΣΟΚ αλλά "φορείς των τοπικών κοινωνιών", σε βάρος των πασόκων στις οργανώσεις βάσης, συνεπικουρούμενοι από το μέτωπο Σημίτη-ΣΥΝ. Γι' αυτό οι ρωσόδουλοι θέλουν να επικυρώσουν με προγραμματική συμφωνία σε επίπεδο κορυφής τη συμμαχία τους.

Στο μεταξύ ο ΣΥΝ για μία περίοδο ακόμα πρέπει να κάνει τον "δύσκολο" στις ερωτικές εξομολογήσεις Λαλιώτη, για να αποσπάσει όσο περισσότερη ισχύ και πόστα μπορεί. Αυτή την ισχύ ο ΣΥΝ θα την αποκτάει και από το κάλεσμα που θα κάνει ο Καραμανλής για συμμαχία, μια συμμαχία που όμως δεν θα πραγματοποιηθεί. Παράλληλα, ο Καραμανλής θα επιχειρήσει να πείσει τη ΝΔ να εγκαταλείψει το παλιό "αμαρτωλό" παρελθόν της και να καταδικάσει τη μητσοτακική πολιτική περίοδο, ώστε να γίνει δυνατή η συμμαχία της με τον ΣΥΝ, με την απειλή ότι θα κινδυνεύσει να χάσει την εξουσία στις επόμενες εκλογές αν ολοκληρωθεί το υπό δημιουργία μέτωπο ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ. Η απειλή αυτή πρέπει να λειτουργήσει όσο χρειαστεί μαζί με τη νέα "α-

ντιδεξιά" εκστρατεία Λαλιώτη. Το ανοιχτό ενδεχόμενο μιας συμμαχίας ΝΔ-ΣΥΝ θα αναγκάσει το ΠΑΣΟΚ να γλείψει χόμα για να διεκδικήσει με αξιώσεις για τον εαυτό του τον ΣΥΝ. Γι' αυτό το λόγο ο Κωνσταντόπουλος αρνείται να κλείσει τώρα μία συμφωνία σε κεντρικό επίπεδο για τις δημοτικές εκλογές με το ΠΑΣΟΚ. Με αυτό τον τρόπο ο ΣΥΝ, το τελευταίο σε εκλογική δύναμη κόμμα, αναδεικνύεται σε ηγεμονική πολιτική δύναμη. Πρόκειται για ένα συντονισμένο διαρκές πολιτικό πραξικόπημα στη σκιά του οποίου θα κινείται η πολιτική ζωή της χώρας. Δεν θα μπορούσε βέβαια να λείπει από μία τέτοια εξέλιξη το ψευτοΚΚΕ, που είναι το κέντρο της πολιτικής αντίδρασης στη χώρα.

Την επομένη της συνάντησης με τον Κωνσταντόπουλο ο Λαλιώτης, συνοδευόμενος από τον υπεύθυνο γραφείου τύπου Δ. Καρύδη, επισκέφθηκε τα γραφεία του Περισσού για μια "εθιμοτυπική συνάντηση αλληλογνωριμίας" (!) όπως είπε με την Παπαρήγα και το μέλος του Π.Γ. Τζιαντζή. Είναι η πρώτη φορά που ο γραμματέας του κυβερνητικού κόμματος επισκέπτεται τα γραφεία του ψευτοΚΚΕ. Η κίνηση είχε πρωτίστως συμβολική σημασία, ιδίως όταν "έκανε θετική αναφορά στην ιστορία και παρουσία του ΚΚΕ και χαρακτήρισε σεβαστές τις απόψεις του "που στηρίζονται σε κοσμοθεωρητικές απόψεις και αντιλήψεις" (15-11), προφανώς σε αντιδιαστολή με τις απόψεις της "δεξιάς" που στηρίζονται στην "ιδιοτέλεια". Απ' την πλευρά της η Παπαρήγα χαρακτήρισε χρήσιμο το γεγονός ότι εξέθεσε τις θέσεις του Περισσού στο Λαλιώτη, προσθέτοντας ότι στις δημοτικές εκλογές θα κρατήσει ίσες αποστάσεις από τα δύο μεγάλα κόμματα, και ότι στο δεύτερο γύρο δεν θα ψηφίσει ούτε ΠΑΣΟΚ ούτε ΝΔ, δηλαδή δεν θα ψηφίσει "αντικυβερνητικά" ενισχύοντας τη ΝΔ. Αυτή είναι μία τεράστιας πολιτικής σημασίας και αποκαλυπτική των αληθινών μετώπων κίνηση του ψευτοΚΚΕ.

Το ΠΑΣΟΚ όπως εκφράζεται από το νέο αρχηγό του, πήγε στον Περισσό με την ίδια υποτέλεια που πήγε και στην Κουμουνδούρου. Το νέο κλίμα εκφράζεται με τον καλύτερο τρόπο με τη συνέντευξη του Μιχ. Νεονάκη, μέλος του Ε.Γ. και αρχηγού του οργανωτικού του ΠΑΣΟΚ, στην εφημερίδα "Money Week" (24-11-2001). Σε ερώτηση αν στο β' γύρο το ΠΑΣΟΚ θα στηρίξει ακόμα και υποψήφιους του "Κ"ΚΕ, απάντησε: "Θα έλεγα ότι στο β' γύρο το ΠΑΣΟΚ πρέπει να υποστηρίξει όλους τους προοδευτικούς υποψηφίους,

χωρίς προαπαιτούμενα, κεντρικές διαπραγματεύσεις και συμφωνίες κάτω από το τραπέζι". Η έκφραση "χωρίς προαπαιτούμενα", "χωρίς διαπραγματεύσεις" επαναλαμβάνεται. Είναι η εποχή της "άνευ όρων" παράδοσης της εξουσίας στους κνίτες. Οι κνίτες λένε ότι θα ψηφίσουν λευκό, αλλά οι Πασόκοι λένε ότι θα ψηφίσουν κνίτες στον β' γύρο. Τέτοια δουλοπρέπεια!

Πέρα από το "αντιδεξιό" μέτωπο η συμμαχία ΠΑΣΟΚ-κνιτών στις δημοτικές θα εκφραστεί με τοπικές συμμαχίες τις οποίες κανένας δεν έχει αποκλείσει, αντίθετα όλοι τις προωθούν. Γι' αυτό λέγεται με έμφαση ότι δεν μπορεί να υπάρξει "κεντρική" συμφωνία. Λέει ο Νεονάκης: "Πρέπει να πούμε ότι έχουμε και δημόσια αναγνωρίσει λάθη που κάναμε στο παρελθόν και επομένως θεωρώ ότι υπάρχει γόνιμο έδαφος για ευρύτερες συμφωνίες στη βάση. Συμφωνίες για προγραμματικές συγκλίσεις, σε κάθε δήμο και κάθε νομαρχία, γύρω από την αναβάθμιση του θεσμού και την επίλυση των τοπικών προβλημάτων. Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να πάρουμε άμεσες πρωτοβουλίες για διάλογο. **Να καλέσουμε, κόμματα, φορείς, κινήσεις και πρόσωπα σε κάθε νομό και δήμο να καταθέσουν τις απόψεις τους, να δούμε τα σημεία που μας ενώνουν, να τα ενισχύσουμε, και από κει και πέρα, αφού συμφωνήσουμε στις πολιτικές, να δούμε και τα πρόσωπα**". Τα πρόσωπα θα εκφράζουν τις πολιτικές δηλαδή το ΠΑΣΟΚ θα δώσει όσο περισσότερους δήμους μπορεί στους κνίτες του ΣΥΝ ή του ψευτοΚΚΕ.

Το σχέδιο Σημίτη για να το επιτύχει αυτό είναι να μη χρήσει υποψηφίους του ΠΑΣΟΚ στους δήμους της επαρχίας, όπου το ΠΑΣΟΚ θα στηρίξει τους υποψηφίους που θα προκύψουν ύστερα από συμφωνίες των "δημοκρατικών δυνάμεων" σε κάθε δήμο.

Δεν είναι καθόλου άσχετο με το νέο κλίμα το γεγονός ότι ο Σημίτης ζήτησε από τους υπουργούς να παίρνουν άδεια από το υπουργείο Τύπου πριν κάνουν δηλώσεις (πολύ άσχημη ιστορία θα γράψει ο Πρωτόπαπας σα λογοκριτής, ο πρώτος επίσημος μετά το 1967!). Όταν έρχονται οι κνίτες στην εξουσία, όταν ο σκληρός πυρήνας του σοσιαλισμού εφορμά, η δημοκρατία φεύγει κλοτσπηδόν από την πίσω πόρτα.

Η παγκόσμια άνοδος των δυνάμεων του ναζισμού και του πολέμου μετά τις 11 του Σεπτεμβρίου ευνοεί την προώθηση των δυνάμεων αυτών και στη χώρα μας. Η άνοδος των φαινοκόκκινων δυνάμεων στην εξουσία, μέσα από το πραξικόπημα Λαλιώτη, θα οδηγήσει τη χώρα σε πρωτοφανή παρακμή, το λαό σε απίστευτη εξαθλίωση και θα ανοίξει μία νέα περίοδο πολιτικής φασιστικοποίησης.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ" ΣΤΡΟΦΗΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Τη στιγμή που οι Λαλιώτης – Σημίτης έχουν αναγάγει τις διαχωριστικές γραμμές με τη "δεξιά" στο υπέρτατο δόγμα της νέας πολιτικής φάσης, εξαπολύοντας τη μάξιμουμ επίθεση στη ΝΔ με επίκεντρο τον Μητσοτάκη, ο Καραμανλής προβάλλει την "υπέρβαση" των διαχωριστικών γραμμών και την προσέγγιση με την "αριστερά" σαν κεντρικό στοιχείο της πολιτικής τακτικής της ΝΔ. Λαλιώτης-Σημίτης-Καραμανλής βρίσκονται στο ίδιο μέτωπο κι έχουν κοινό στόχο να προωθήσουν Κωνσταντόπουλο και Παπαρήγα στην εξουσία. Γι' αυτό πάνε όλοι μαζί "αριστερά".

Οι ηγεσίες των δύο κομμάτων προωθούν συντονισμένα και με όλες τους τις δυνάμεις τη συμμαχία με ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ. Το σχέδιο της πραξικοπηματικής οικουμενικής εξουσίας των σοσιαλφασιστικών δυνάμεων προχωρά ραγδαία. Καταλύτης σ' αυτή τη διαδικασία είναι η ηγεσία Καραμανλή στη ΝΔ. Η εκκαθάριση της ΝΔ από τις τάσεις που θέλουν εξουσία χωρίς "αρστερούς" συμμάχους είναι η τελική πράξη της ολοκλήρωσης του σοσιαλφασιστικού μετώπου, μετά την εξασφάλιση της ηγεμονίας της Αγίας Τριάδας Σημίτη – Λαλιώτη – Γ. Παπανδρέου μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Στα πλαίσια αυτής της εκκαθάρισης, ο στόχος του Καραμανλή σήμερα είναι να εξοντώσει τον Μητσοτάκη κι επειδή δεν τα καταφέρνει τόσο καλά, του δίνει τώρα την πολύτιμη χείρα βοήθειας ο Λαλιώτης.

Όταν άρχισε ο Λαλιώτης την επιχειρήση εξόντωσης Μητσοτάκη ανατρέχοντας υποχρεωτικά δέκα χρόνια πίσω με αποτέλεσμα να γίνει περιγελος αρκετών δημοσιογράφων που χαρακτήριζαν το ενδιαφέρον του "ιστορικό", ο Καραμανλής κάλυψε τον Μητσοτάκη χλιαρά. Όταν ο Λαλιώτης συνέχισε λέγοντας ότι διαθέτει και δεύτερη σειρά στοιχείων για το λογαριασμό της λιβεριανής εταιρείας, η ΝΔ άλλαξε τη θέση της λέγοντας **ότι από το 1993 και μετά** η ΝΔ δεν είχε σχέση με παράκτιες (offshore) εταιρείες. Είχαν μεσολαβήσει οι δηλώσεις Έβερτ ότι όσο ήταν πρόεδρος του κόμματος δεν έφτασε ποτέ στα ταμεία της ΝΔ το ποσό των 600.000 δολλαρίων ΗΠΑ το οποίο είχε κατατεθεί στο λογαριασμό της λιβεριανής εταιρείας, αναιρώντας τα στοιχεία που είχε δώσει στη δημοσιότητα ο οικονομικός υπεύθυνος της ΝΔ εκείνη την περίοδο, Πυλαρινός. Ο Έβερτ δηλαδή υποστήριξε εμμέσως πλην σαφώς ότι ο Μητσοτάκης διατηρούσε αυτή την εταιρεία και έλεγε στους επιχειρηματίες να καταθέτουν εκεί χρήματα για τη ΝΔ που προφανώς πήγαιναν στις τσέπες του. Έτσι άνοιξε ο δρόμος για την πλήρη απομόνωση Μητσοτάκη.

Τώρα, η επίσημη θέση της ΝΔ είναι ότι για το θέμα επιλαμβάνεται η δικαιοσύνη, οπότε αν η δικαιοσύνη με στημένα στοιχεία Λαλιώτη καταδικάσει τον Μητσοτάκη, η ΝΔ απλά θα το αποδεχθεί.

Η "ΑΡΙΣΤΕΡΗ" ΣΤΡΟΦΗ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Ο Καραμανλής δεν έκανε ποτέ την εκστρατεία ενάντια στον Λαλιώτη ετοιμάζοντας φάκελο για τα πεπραγμένα του τελευταίου με τα δημόσια έργα, όπως είχε ανακοινώσει στα πλαίσια της αντίδρασης της ΝΔ στην επίθεση κατά Μητσοτάκη. Αντίθετα, δήλωσε ότι η επίθεση Λαλιώτη εντάσσεται σε μία γενικότερη κυβερνητική πολιτική που στρέφεται και ενάντια στην "αριστερά". Αυτή ήταν μία τοποθέτηση που καθόριζε τη νέα φάση, τη φάση των "αριστερών συμμαχιών" για τη ΝΔ.

Ο Μειμαράκης, γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής, ήδη δήλωσε ότι θα υπάρχει ανοιχτός διάλογος με την "αριστερά" στις δημοτικές εκλογές. Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες ο Καραμανλής σκοπεύει να ορίσει υπεύθυνο για τις δημοτικές τον Τζανή Τζαννετάκη, τον πρωθυπουργό της συγκυβέρνησης του 1989 που είχε υπουργό τον Κωνσταντόπουλο (Ισοτιμία, 17-18/11/2001).

Η μεγαλύτερη κίνηση Καραμανλή προς τα "αριστερά" ήταν ο επίσημος εορτασμός **για πρώτη φορά** από τη ΝΔ της γιορτής του Πολυτεχνείου, με εκδήλωση στο Ζάππειο στην οποία ήταν προσκαλεσμένοι και μίλησαν από τον ΣΥΝ ο Χρύσανθος Λαζαρίδης και ο Δημήτρης Χατζησωκράτης. Έτσι συμμετείχε και η ΝΔ στον εορτασμό ενός Πολυτεχνείου στο οποίο απόλυτη πολιτική κυριαρχία την είχε ο σοσιαλφασισμός, ενός Πολυτεχνείου του ρωσόδουλου αντι-αμερικανισμού και της 17Ν. Σ' αυτό το Πολυτεχνείο έσυρε ο Καραμανλής τη ΝΔ χωρίς καμία ιστορική εξήγηση, την ώρα που οι μάζες το εγκαταλείπουν και υπάρχει η μικρότερη συμμετοχή τους στον εορτασμό από οποιαδήποτε άλλη φορά, ακριβώς γιατί στην επίσημη του εκδοχή δεν πρόκειται για δημοκρατική γιορτή πια. Έτσι, βάπτισε τη ΝΔ στην κολυμπήθρα του σοσιαλφασιστικού μετώπου, σέρνοντας μαζί τους Ανδρουλάκου και τους Γιακουμάτους και όλους αυτούς που τρέχουν κάθε Δεκέμβρη στη γιορτή του Μακρυγιάννη και αψηφορίζουν τον Αύγουστο στο Βίτσι, εκδηλώσεις τις οποίες ποτέ ως τώρα δεν αποδοκίμασε η ΝΔ. Είναι σαφές ότι η θέση όλων αυτών στη ΝΔ θα γίνει εξαιρετικά αμφίβολη στη νέα φάση της "συμφιλίωσης", αν δεν δείξουν την απαιτούμενη ευλγισία, και δεν υιοθετήσουν το νέο φασιστικού τύπου αντιαμερικανισμό.

Όταν ο Καραμανλής ανέδειξε με την άνοδο του στην ηγεμονία της ΝΔ το "μεσαίο χώρο" σαν το χώρο στον οποίο θα κινείται εφεξής η ΝΔ, και επέβαλε σα στόχο τη συγκρότηση της κεντροδεξιάς, δρομολόγησε την έξοδο των "ακράιων στοιχείων" και τη ρήξη των δεσμών με τα μητσοτακικά πολιτικά στελέχη που πρωτα-

γωνίστησαν στην περίοδο του επίσης ακραίου "θερμού πολέμου" με το ΠΑΣΟΚ. Η "κεντροαριστερά" που γεννήθηκε από τους Σημίτη – Λαλιώτη – Σκανδαλίδη και η "κεντροδεξιά" που εκπονήθηκε από τον Καραμανλή είναι οι δύο συνιστώσες του ίδιου πόλου εξουσίας, δηλαδή της "αριστεράς", και σημαίνουν ότι το ΠΑΣΟΚ κινείται προς τα "αριστερά" και η ΝΔ κινείται προς το ΠΑΣΟΚ. Ο Καραμανλής διασφάλισε αμέσως ότι δεν θα υπάρξουν λανθασμένες ερμηνείες του "κέντρου" στην κατεύθυνση της ενότητας των φιλοευρωπαϊκών τμημάτων των δύο μεγάλων κομμάτων, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, διαγράφοντας, ή απομακρύνοντας, ή απομονώνοντας τους κύριους εκφραστές μιας τέτοιας συμμαχίας, τους Μάνο, Ανδριανόπουλο, Παπακωνσταντίνου, Σουφλιά.

Η επάνοδος Σουφλιά, τον οποίο επιμόνως αρνήθηκε να δεχθεί το ΠΑΣΟΚ για να αποτρέψει τη γονιμοποίηση ενός τέτοιου μετώπου, έγινε με όρους πολιτικής ηγεμονίας Καραμανλή με στόχο κυρίως την εξόντωση Μητσοτάκη – Μπακογιάννη – Αχ. Καραμανλή – Λιάπη, με τους οποίους είχε από παλιά ανταγωνιστικές σχέσεις. Είναι χαρακτηριστικό άλλωστε ότι όταν ο Σουφλιάς μπήκε θριαμβευτικά στην αίθουσα του τελευταίου συνεδρίου της ΝΔ, ο Μητσοτάκης αποχώρησε, εκδηλώνοντας τη διαμαρτυρία του για το ότι ο επανακάμψας πήρε με την εμφάνιση του σημαντικές πολιτικές αρμοδιότητες.

ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΔ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ο βασικός πόλος της αντίστασης στην ένταξη της ΝΔ στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο είναι η τάση Μητσοτάκη που δεν μπορεί να συγκροτήσει ένα ισχυρό φιλοευρωπαϊκό κόμμα διασπώντας τη ΝΔ. Από τη μια ο Μητσοτάκης βρίσκεται σε πολιτική αδυναμία γιατί έχει άθλιες σοβινιστικές πλευρές που εκφράζονται χαρακτηριστικά με τις σχέσεις στοργής που διατηρεί με τον Μιλόσεβιτς. Από την άλλη είναι σαφές ότι αν προχωρήσει σε διάσπαση θα περάσουν χρόνια για να δει ξανά την εξουσία. Οι περιπέτειες του Μάνου και του Αβραμόπουλου είναι ενδεικτικές γι' αυτούς που επιχειρήσαν να εκφράσουν μία οργανωμένη πολιτική έκφραση έξω από τα πλαίσια του σοσιαλφασιστικού μετώπου. Ο πρώτος αναγκάστηκε να "αναστείλει" τη λειτουργία των "Φιλελεύθερων", ενώ ο δεύτερος παλινωδεί μεταξύ ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, προσπαθώντας να δεθεί στο άρμα ενός από τους δύο για να διασωθεί.

Έτσι ο Μητσοτάκης αναγκάζεται να συρθεί πίσω από τον Καραμανλή. Από αυτή τη θέση κάνει αντιπολίτευση, έχοντας προωθήσει την Μπακογιάννη στην ηγεσία του κόμματος για να αποτρέψει την καραμανλική κυριαρχία. Παρά το γεγο-

νός ότι δεν είναι σε θέση να ανατρέψει τον Καραμανλή, του δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, αφού σε κρίσιμες πολιτικές στιγμές παίρνει πρωτοβουλίες που αναγκάζουν τον Καραμανλή να μένει ανεπανόρθωτα εκτεθειμένος για την αδράνεια του απέναντι στην εξουσία Σημίτη, όπως έγινε στο θέμα των ταυτοτήτων και της τρομοκρατίας. Ταυτόχρονα, αποτελεί σταθερό πόλο αναφοράς της φιλοευρωπαϊκής ομάδας που αντιπολιτεύεται τον Καραμανλή.

Το πιο δύσκολο για τον Καραμανλή είναι να πείσει τη ΝΔ ότι εξουσία μόνη της δεν μπορεί να πάρει, και γι' αυτό πρέπει να ρίξει τους τόνους απέναντι στο ΠΑΣΟΚ και να γίνει ελκυστική για ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ. Παρά το γεγονός ότι ο ίδιος αποφεύγει να κάνει αντιπολίτευση στον Σημίτη, πολλά στελέχη αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες και εξαπολύουν επιθέσεις ενάντια στο καθεστώς Λαλιώτη στα δημόσια έργα και στη μονοκρατορία του Κόκκαλη στο δημόσιο. Από αυτούς πιο δραστήριος είναι ο Μ. Κεφαλογιάννης ο οποίος έχει αφεθεί από τον Καραμανλή μόνος του να βομβαρδίζει στη Βουλή το ΠΑΣΟΚ με ερωτήσεις.

Η βάση της ΝΔ ζητά επίμονα αντικυβερνητική πολιτική για να μπορέσει να πάρει αυτοδύναμη εξουσία και αυτό είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα του Καραμανλή που την πουλάει διαρκώς. Έριξε τους τόνους για το Κτηματολόγιο, και μετέτρεψε την υπόθεση ΔΕΚΑ σε επίθεση ενάντια σε συγκεκριμένους υπουργούς και όχι σε αντικυβερνητικό εργαλείο. Έτσι, για το σκάνδαλο ΔΕΚΑ υποβάλει μομφή ενάντια στον Παπαντωνίου όταν ήταν υπουργός εθνικής Οικονομίας, ενώ καθυστέρησε την κατάθεση της πρότασης για σύσταση Εξεταστικής Επιτροπής επικαλούμενος αντιδράσεις στελεχών του, γιατί αυτή στρέφεται ενάντια στον Χριστοδουλάκη που τάχα τον "θέλει η αγορά". Αρνείται να κάνει μέτωπο με τους βιομήχανους για την ανάπτυξη. Δεν κάνει αντικυβερνητικές εκστρατείες για τους Ολυμπιακούς και τα δημόσια έργα. Αφήνει τον Μητσοτάκη και τους Αμερικάνους μόνους τους να φωνάζουν για τη 17Ν. Όπου υπάρχουν σοσιαλφασιστικά κινήματα με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ, τα υποστηρίζει όπως στην περίπτωση των αγροτών.

Η παρακμή και διάλυση της ΝΔ αντικατοπτρίζει την παρακμή και τη διάλυση συνολικά της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης. Οι αντιστάσεις στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο που υπάρχουν μέσα της είναι σημαντικές γιατί καθυστερούν την απορρόφησή της αλλά είναι σχεδόν βέβαιο ότι δεν θα αποτρέψουν μια τέτοια εξέλιξη.

Για τη σύγκρουση Καλλίνικου-Χριστόδουλου θα γράψουμε στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής. Εδώ μόνο θα παρατηρήσουμε ότι επιβεβαιώνεται με τον πιο χτυπητό τρόπο η παλιά μας εκτίμηση ότι τελικά ο "ρώσος" Χριστόδουλος θα συγκρούονταν ανοιχτά με τη γενικά δυτική σοβινιστική τάση της εκκλησίας που τυπικός εκπρόσωπός της είναι ο Καλλίνικος

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ

Από το 1981 η ελληνική οικονομία κινείται παγιδευμένη σ' ένα φαύλο κύκλο χαμηλών μισθών, μικρής αύξησης της παραγωγικότητας, καταστροφής της βιομηχανίας, και άνιση κατανομή των κερδών και της πολιτικής εξουσίας ανάμεσα στα διάφορα τμήματα του κεφαλαίου. Η στασιμότητα και η υπανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, που κρίνεται από το μικρό βαθμό αναδιάρθρωσης της παραγωγής με την εισαγωγή νέας τεχνολογίας και από την καταστροφή σε μεγάλο βαθμό της βιομηχανίας, "ερμηνεύεται" από την πολιτική οικονομία με τα γνωστά εργαλεία της, με τη σχέση ζήτησης-προσφοράς, με την έννοια της ανταγωνιστικότητας, κλπ.

Όπως είναι φυσικό κανείς αστός αναλυτής δεν έχει προσεγγίσει καν την πραγματικότητα της οικονομίας αφού οι νομοτέλειες που χρησιμοποιούν για την κατανόηση της παραγωγικής λειτουργίας προέρχονται από τη σφαίρα της κυκλοφορίας και όχι από την ίδια την παραγωγή. Έτσι η σκέψη κινείται κυκλικά χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς καμιά πρόοδο της ανάλυσης. Για μας η πρωταρχική προϋπόθεση της συντήρησης του αντιπαραγωγικού κύκλου της ελληνικής οικονομίας είναι η διατήρηση των χαμηλών μισθών που πραγματοποιείται με τον πολιτικό έλεγχο του κόσμου της εργασίας από το φιλορώσικο πολιτικό μονοπώλιο.

Πριν οδηγηθούμε όμως σε συμπεράσματα θα πρέπει να κάνουμε τις απαραίτητες διαπιστώσεις για την κατάσταση της οικονομίας, για τη θέση της μέσα στο δυτικό κόσμο, για το βαθμό αναδιάρθρωσής της, για την κατάσταση της εργασίας, και για την ύπαρξη αλλά και το ρόλο του πολιτικού μονοπωλίου που κατευθύνει στη στρατηγική του ολόκληρη τη χώρα.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Όλες οι χώρες της Ε.Ε. εκτός από την Ελλάδα χαρακτηρίζονται από την ανάπτυξη των παραγωγικών τους δυνάμεων, γεγονός που εκφράζεται με τους τεράστιους ρυθμούς αύξησης της παραγωγικότητας. Η παραγωγικότητα της ελληνικής μεταποίησης (βιοτεχνία και βιομηχανία) το 1994 ήταν αυξημένη σε σχέση με το 1980 μόνο κατά 17,5 % (Ε. Ιωαννίδης, "Τεχνολογία, δεξιότητες, απασχόληση", σελ.16, έκδοση του Ινστιτούτου Εργασίας που εποπτεύεται από το Υπουργείο Εργασίας). Στρέφουμε την προσοχή μας όπως είναι φυσικό στη βιομηχανία, τη ραχοκοκαλιά της οικονομίας, γιατί είναι ο τομέας στον οποίο πραγματοποιείται η βασική παραγωγή που είναι και η προϋπόθεση ολόκληρης της οικονομίας. Η σύγκριση των ρυθμών παραγωγικότητας της Ελληνικής οικονομίας με την Πορτογαλική που μπήκε στην Ε.Ε. σαν η φτωχότερη χώρα δείχνει αύξηση της παραγωγικότητας της Πορτογαλικής κατά την ίδια περίοδο τρεις φορές μεγαλύτερη. Η αύξηση της παραγωγικότητας της Ισπανίας είναι λίγο μεγαλύτερη από της Πορτογαλίας. Η Ιταλία αύξησε την παραγωγικότητά της στην ίδια περίοδο τέσσερις φορές. Ολόκληρη η Ε.Ε. (11 χώρες) εμφανίζει τρεις φορές μεγαλύτερη αύξηση. Να σημειωθεί ότι όλες οι αυξήσεις που αναφέραμε είναι ομαλές. Η χαμηλή αύξηση της παραγωγικότητας της Ελληνικής οικονομίας, όμως, συνυπάρχει και με τη χαμηλή παραγωγικότητα. Σύμφωνα με τα φετινά στοιχεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής η συνεισφορά της νέας τεχνολογίας στην οικονομία της χώρας είναι η μικρότερη στην Ε.Ε. Το μερίδιο εξαγωγής ελληνικών προϊόντων υψηλής τεχνολογίας στην παγκόσμια αγορά είναι μόλις στο 0,05%. Από όλα τα προηγούμενα συμπεραίνουμε ότι η τεχνολογική αναδιάρθρωση της παραγωγής είναι ελάχιστη. Αυτό σημαίνει ότι ο μέσος κοινωνικά αναγκαίος χρόνος παραγωγής μιας μονάδας ενός εμπορεύματος στη χώρα μας είναι ο μεγαλύτερος σ' όλη την Ε.Ε. Επομένως το κόστος μεγαλύτερο, άρα και η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας στο χαμηλότερο

επίπεδο. Τα ελληνικά προϊόντα πετιούνται έξω από την διεθνή και εσωτερική αγορά. Το εμπορικό έλλειμμα στο πρώτο εξάμηνο του 2001 σε σχέση με το πρώτο εξάμηνο του 2000 είναι αυξημένο κατά 17%! Το έλλειμμα αυτό αντιστοιχεί στην τεράστια μείωση των εξαγωγών κατά 10% στην ΕΕ και κατά 38% προς τις υπόλοιπες χώρες του ΟΟΣΑ (Βήμα, 20/11/01). Σ' ότι αφορά τώρα στα μερίδια της ελληνικής μεταποίησης στην εγχώρια αγορά, στη σελ. 16 της εργασίας του Ε. Ιωαννίδη που θα χρησιμοποιούμε από εδώ και πέρα χωρίς να την αναφέρουμε, βλέπουμε ότι από το 1981 που ανέλαβε την εξουσία η φιλορώσικη φράξια του Παπανδρέου πέφτουν δραματικά. Μέχρι το 1994 πετάχτηκε έξω από την αγορά το 21% των ελληνικών προϊόντων.

Πίνακας. Μερίδια ελληνικής μεταποίησης στην εγχώρια αγορά (σύνολο μεταποίησης).

1982	73%
1984	70%
1986	68%
1988	62%
1990	58%
1992	52%
1993	48%
1994	52%

Να σημειωθεί ότι τα μερίδια αυτά στη δεκαετία 1970 έως 1980 κυμαίνονταν τρεις μονάδες πάνω ή κάτω από το 70%. Τις ίδιες περίπου τιμές ακολουθούν όλοι οι κλάδοι της μεταποίησης από το 1970 έως το 1994. Δηλαδή οι κλάδοι υψηλής τεχνολογίας, οι χαμηλής, οι μέσης υψηλής και οι μέσης χαμηλής. Η πτώση είναι ομοιόμορφη γεγονός που υποδεικνύει την ενότητα του φαινομένου. Το συμπέρασμα από τα προηγούμενα είναι ότι η ελληνική οικονομία κατευθύνεται από μία καθεστωτική πολιτική στρατηγική σε χαμηλή παραγωγικότητα, σε μειωμένο ανταγωνισμό και σε συρρίκνωση και μαρασμό της βιομηχανίας. Η κίνηση της ελληνικής οικονομίας είναι μια κίνηση αντίθετη ή με τεράστια απόκλιση από αυτή των χωρών του αναπτυσσόμενου δυτικού κόσμου ώστε με βεβαιότητα να μπορούμε να πούμε ότι είναι η κίνηση της απομάκρυνσης από τον αναπτυσσόμενο δυτικό κόσμο. Η πολιτική στρατηγική που καθοδηγεί αυτή την κίνηση είναι η φιλορώσικη στρατηγική και η βασική της επίπτωση στην οικονομία είναι η καταστροφή της βιομηχανίας. Ελάττωση κατά 20% του μεριδίου της ελληνικής βιομηχανίας στην εγχώρια αγορά και 17% σχετική μείωση των εξαγωγών σημαίνει ακριβώς αυτό. Αυτή η πραγματικότητα της βιομηχανίας καλύπτονταν από την γκεμπελικού τύπου προπαγάνδα ότι τρέχουμε τάχα να προλάβουμε το τραίνο της τεχνολογίας και από την τεράστια συγκάλυψη της πραγματικότητας από τον σοσιαλφασισμό, τους εργατοπατέρες και ολόκληρο το καθεστώς. Το απόλυτο κυβερνητικό ψέμα για τη σύγχρονη αναδιάρθρωση της οικονομίας δεν αποσκοπεί στο να κρύψει την ανικανότητα των στελεχών της κυβέρνησης. Αυτό είναι το λιγότερο. Δεν απέτυχε το καθεστώς στην οικονομική ανάπτυξη λόγω ανικανότητας. Για να διαλύσει την οικονομία αναγκάστηκε να εξουδετερώσει ενεργά τις θετικές επιπτώσεις των κοινοτικών πλαισίων στήριξης που απέδωσαν σε όλες απόλυτα τις χώρες που εφαρμόστηκαν εκτός από την Ελλάδα. Η Πορτογαλία, η Ισπανία και η Ιρλανδία είναι ξεκάθαρα παραδείγματα παρά το ότι οι οικονομίες τους βρίσκονταν σε χειρότερη αφετηρία από αυτή της ελληνικής κατά την είσοδό τους στην ΕΟΚ.

Η πολιτική διατήρησης της χαμηλής τεχνικής και τεχνολογικής σύνθεσης του ελληνικού κεφαλαίου μακριά από αυτές του διεθνούς σύγχρονου παραγωγικού κεφαλαίου, καθώς και η πτώση της παραγωγικότητας ολόκληρης της οικονομίας δεν μπορούν να εξηγηθούν με τους νόμους του εμπορίου ή από τις φιλοπροοδευτικές ή όχι διαθέσεις του ελληνικού κεφαλαίου ή της κυβέρνησης. Το ίδιο και η ανάπτυξη της παραγωγικής δύναμης

της εργασίας. Ακούμε για παράδειγμα πολλές φορές από την κυβέρνηση να αναφέρεται η αύξηση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας σαν μέτρο οικονομικής ανάκαμψης. Πρόκειται για μια κούφια κουβέντα. Ο συναγωνισμός καθορίζεται από τους πραγματικούς μισθούς και ισοφαρίζει τις ανισότητες στα ποσοστά του κέρδους. Το κέρδος δεν το δημιουργεί ο συναγωνισμός. Ας εξετάσουμε συνοπτικά τα αίτια της αύξησης της παραγωγικής δύναμης της εργασίας.

Η παραγωγική δύναμη της εργασίας στο σοσιαλισμό αυξάνεται με στόχο την αύξηση των αξιών χρήσης, του πλούτου δηλ. της κοινωνίας. Στόχος είναι η καλύτερη της υλικής βάσης της ζωής και η δημιουργία πολιτισμού που την συνοδεύει. Ο νόμος ανάπτυξης του καπιταλισμού είναι επίσης η αύξηση της παραγωγικής δύναμης της εργασίας αλλά με σκοπό το κέρδος και την εξασφάλιση της συσσώρευσης και της αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Αυτή η αύξηση των κερδών συνοδεύεται από μια τεράστια παραγωγή εμπορευμάτων που είναι όμως προϊόν της συλλογικής κοινωνικής εργασίας. Ο κεφαλαιοκράτης σαν διευθυντής της παραγωγής αντλεί το κύρος του από αυτή τη θετική πλευρά του καπιταλισμού αυτοπροβαλλόμενος σαν δημιουργός. Τα κίνητρα λοιπόν της αύξησης της παραγωγικότητας στο σοσιαλισμό είναι η ανύψωση της ανθρώπινης ζωής σε απόλυτη αξία και είναι απόλυτα αντίθετα με τα ιδιοτελή κίνητρα της αύξησης της παραγωγικότητας στον καπιταλισμό που είναι η ιδιοποίηση της υπεραξίας και η διατήρηση του εκμεταλλευτικού συστήματος. Οι ψευτοπροοδευτικοί και οι φαιοκόκκινοι θέτουν απέναντι στους εργαζόμενους και στην κοινωνία σαν εχθρό τους εκτός από τον εκμεταλλευτικό χαρακτήρα του κεφαλαίου και αυτή καθεαυτή την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, τη θετική δηλ. πλευρά του καπιταλισμού. Η παραγωγική δύναμη της εργασίας αυξάνεται στον καπιταλισμό σαν γενικός νόμος ύπαρξης και ανάπτυξης του συστήματος. Η γενική τάση είναι η πτώση του κόστους παραγωγής, στην ουσία η πτώση των πραγματικών μισθών, όλων δηλ. των μέσων συντήρησης της εργατικής δύναμης. Με την εισαγωγή νέων μηχανών και συστημάτων παραγωγής το κέρδος του κεφαλαιοκράτη σε σχέση με τους μισθούς μεγαλώνει, πολλές φορές και στην περίπτωση ακόμα της αύξησης των μισθών. Αυτό το πλεονέκτημα που μεταφράζεται σε έκτακτο κέρδος αναζητεί ο κάθε κεφαλαιοκράτης έναντι των ανταγωνιστών του. Στόχος του είναι να παράγει φθηνότερα, να πουλάει με το μέσο ποσοστό κέρδους ή και ακόμα χαμηλότερα και να κερδίζει περισσότερα. Με άλλα λόγια η επιτυχημένη εισαγωγή νέας τεχνολογίας από τον καπιταλιστή έχει σαν αποτέλεσμα να παράγει ίδια εμπορεύματα που η ατομική τους αξία να είναι χαμηλότερη από την μέση κοινωνική αξία, εξαιτίας της αύξησης της παραγωγικής δύναμης της εργασίας δηλ. τη μείωση του χρόνου παραγωγής τους, και να πουλάει σε τιμές που αντιστοιχούν στον μέσο κοινωνικά αναγκαίο χρόνο παραγωγής που είναι υψηλότερος από τον δικό του. Έτσι, η υπεραξία που απομυζά είναι μεγαλύτερη ακόμα και αν πουλάει σε τιμές που αντιστοιχούν κάτω από το μέσο ποσοστό του κέρδους της αγοράς. Αυτή η κίνηση του κεφαλαίου είναι γενική και καταντάει τυπική στις περιόδους που το κεφάλαιο δεν καταφέρνει να συμπιέσει τους μισθούς εξαιτίας των αντιστάσεων του εργατικού κινήματος. Σε ένα τέτοιο δίλημμα βρέθηκε ο δυτικός κόσμος τη δεκαετία του 1970. Η παραγωγικότητα είχε μείνει για πολλά χρόνια σταθερή εξαιτίας της εξάντλησης των δυνατοτήτων της παλιάς τεχνολογίας. Η μεγάλη πτώση του ποσοστού του κέρδους καθώς και η μεγιστοποίηση του βαθμού της εκμετάλλευσης της εργασίας που είναι οι μορφές με τις οποίες εκφράζεται η παραγωγικότητα (εδώ συγκεκριμένα η στασιμότητά της) λειτουργούσαν ισοπεδωτικά για όλες τις μορφές του κεφαλαίου. Το συνολικό κέρδος ήταν στάσιμο. Το προτσές συσσώρευσης και αναπαραγωγής είχε χάσει τη δύναμή

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 7

του. Το δυτικό κεφάλαιο ή θα συγκρούονταν με τους εργαζόμενους του δυτικού κόσμου για να κατεβάσει τους μισθούς σε μια περίοδο μεγάλων επιτυχιών των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων και ταυτόχρονα περίοδο δημοκρατικών κατακτήσεων του δυτικού προλεταριάτου μετά τον παγκόσμιο αντιφασιστικό αγώνα, ή θα αύξανε την παραγωγική δύναμη της εργασίας. Επέλεξε το δεύτερο και πήρε το δρόμο της τεχνολογικής επανάστασης. Η τεχνολογική αναδιάρθρωση της παραγωγικής βάσης ολόκληρης της παραγωγής αυξάνει γενικά την οργανική σύνθεση και κατεβάσει το μέσο ποσοστό του κέρδους. Η αποζημίωση του κεφαλαιοκράτη είναι η αύξηση της παραγωγικότητας. Ο πολλαπλασιασμός της παραγωγικής δύναμης της εργασίας με την γενικευμένη εισαγωγή των νέων τεχνολογιών στην οικονομία που εκφράζεται και με την πτώση του μέσου ποσοστού του κέρδους είναι η αιτία που έχει πλημμυρίσει η αγορά από αξίες χρήσης και νέα φθηνότερα προϊόντα. Η ίδια η ύπαρξη αυτής της πλημμύρας ανεξάρτητα από την ιδιοποίηση του κέρδους είναι πολιτισμός. Είναι ο αστικός πολιτισμός. Στη χώρα μας τα πράγματα συμβαίνουν αντίθετα. Η παραγωγή χαρακτηρίζεται από φτωχούς όρους. Η οργανική σύνθεση του κεφαλαίου είναι πολύ μικρή εξαιτίας της υπονόμησης της τεχνολογικής αναδιάρθρωσης που φέρνει την υποτίμηση όλου του κεφαλαίου της χώρας σε σχέση με το διεθνές παραγωγικό κεφάλαιο. Η απομύζηση του κέρδους από την εργασία πραγματοποιείται με την αύξηση του χρόνου υπερεργασίας, δηλ. εις βάρος των μισθών. Βασίζεται στην αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργασίας υ/μ εξαιτίας της συνεχούς πτώσης των μισθών και στη χαμηλή οργανική σύνθεση του κεφαλαίου σ/μ. Η πραγματοποίηση δηλ. του μέσου ποσοστού του κέρδους και των κερδών δεν γίνεται με τρόπο που να υπηρετεί αντικειμενικά την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και παραπέρα την καπιταλιστική συσσώρευση και αναπαραγωγή. Βέβαια το μέσο ποσοστό του κέρδους που διαμορφώνεται σε ολόκληρη την ελληνική οικονομία είναι το υψηλότερο σε όλες τις χώρες του ΟΟΣΑ, όμως όπως θα δούμε παρακάτω στηρίζεται στους χαμηλούς μισθούς τους χαμηλότερους σε ολόκληρη την Ε.Ε. **Οι ειδικές μορφές με τις οποίες εκφράζεται η χαμηλή αύξηση της παραγωγικότητας στη χώρα μας είναι ο υψηλός βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας, η χαμηλή οργανική σύνθεση του κεφαλαίου και η έκφρασή τους σε υψηλά ποσοστά κέρδους. Η δύναμη που συντηρεί αυτή τη φτωχή παραγωγή σε πλήρη απόκλιση από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων μιας σύγχρονης οικονομίας είναι το πολιτικό καθεστωτικό μονοπώλιο που ελέγχει πολιτικά και ιδεολογικά τον κόσμο της εργασίας και διατηρεί τους μισθούς σταθερά στα χαμηλότερα επίπεδα.**

ΜΙΣΘΟΙ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Στη σελίδα 3 βλέπουμε ότι οι μισθοί των χειρωνακτικά εργαζομένων ακολουθούμε τις διακρίσεις του συγγραφέα για τις μορφές της εργασίας στη μεταποίηση, μειώθηκαν από το 1985-94 κατά 1% ετησίως ενώ οι μισθοί των διανοητικά εργαζόμενων έμειναν στάσιμοι. Οι μισθοί υπολογίζονται σε σταθερές τιμές. Δηλαδή αυξήθηκε ο βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας υ/μ καθώς επίσης και η οργανική σύνθεση σ/μ αφού δεν υπάρχει αναδιάρθρωση του κεφαλαίου σ. **Το ποσοστό του κέρδους αυξήθηκε. Όχι όμως και τα κέρδη του συνολικού βιομηχανικού κεφαλαίου** σαν αποτέλεσμα του πολλαπλασιασμού του μέσου ποσοστού κέρδους που διαμορφώνεται και ισχύει σ' όλη την οικονομία με τον όγκο του επενδυμένου κεφαλαίου που τώρα μειώθηκε επειδή οι βιομηχανίες κλείνουν. Ένα τεράστιο μέρος αυτού του κεφαλαίου καταστράφηκε. Από το 1981 το βιομηχανικό κεφάλαιο για να κινηθεί εκτός από το απαραίτητο γιαυτό εμπορικό, τραπεζικό κ.λπ. με τα οποία μοιράζεται τα κέρδη "τίμια" στη βάση του κοινού ποσοστού κέρδους που διαμορφώνεται ίδιο λίγο-πολύ σε όλους τους κλάδους της οικονομίας αναγκάζεται όπως και όλα τα

άλλα κεφάλαια να δίνει ένα ποσοστό του κέρδους του σε ένα νέο διαμορφωνόμενο χρηματικό κεφάλαιο. Στο νέο πολιτικό μονοπωλιακό κεφάλαιο ή καλύτερα κρατικό κομματικό του σοσιαλφασισμού που συνήθως παίρνει τη μορφή του κρατικού κεφαλαίου. Αυτό αποκαλύπτεται στον πίνακα που ακολουθεί. Στη σελίδα 16 βλέπουμε ότι το κόστος της εργασίας στο σύνολο της μεταποίησης σ' όλες τις χώρες που σχημάτισαν την Ε.Ε. των έντεκα από το 1970 έως το 1994 κυμαίνεται σταθερά στο 60-70% πάνω στη συνολική αξία του προϊόντος. Αυτό σημαίνει ότι ο βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας αντιστοιχεί σε μια πλούσια παραγωγή. Τα αντίστοιχα μερίδια εργασίας στη μεταποίηση για την Ελλάδα είναι:

1970	30%
1973	30%
1974	28%
1976	38%
1979	43%
1980	43%
1981	43%
1983	48%
1984	48%
1985	48%
1986	42%
1988	47%
1989	47%
1990	49%
1991	51%
1992	51%
1993	51%
1994	51%
1995	54%

του μισθού. Ας πάμε στην πραγματικότητα της παραγωγής. Ο κεφαλαιοκράτης που πληρώνει στον προλετάριο της βιομηχανίας 185.000 δρχ. ταυτόχρονα αποδίδει σε κρατήσεις περίθαλψης και σύνταξης το 53,5% των καθαρών δηλαδή 98.975 δρχ. το μήνα! Για να δώσουμε ένα μέτρο σύγκρισης του κόστους των κοινωνικών παροχών σε μια άλλη χώρα π.χ. τη Γερμανία αναφέρουμε ότι με 100 μάρκα σαν τμήμα του μισθού, δηλαδή 17.500 δρχ. το μήνα ο οποιοσδήποτε πολίτης έχει πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη Γερμανικού επιπέδου. Το πακέτο περίθαλψης και συνταξιοδότησης που ούτε καν συγκρίνεται με αυτό του μονοπωλίου περιλαμβάνει κρατήσεις γύρω στο 33%. Ας πάρουμε τους οικοδόμους. Σε ένα ανειδίκευτο νόμιμο εργάτη με μεροκάματο 12.000 δρχ. ο κεφαλαιοκράτης πληρώνει κρατήσεις 10.139 δρχ., δηλαδή το 85% του καθαρού! Εδώ τώρα αρχίζουν οι παπατζήδες εργατοπατέρες, κυβερνητικοί και σοσιαλφασίστες, τόσο το μερίδιο του εργαζόμενου, τόσο πάνω στα μικτά, τόσο του εργοδότη κ.λπ. Η ουσία είναι αυτή που παρουσιάζουμε από τις καταστάσεις του ΙΚΑ που έχουμε μπροστά μας και από τη γνώση της αγοράς. Οι τεράστιες αυτές κρατήσεις αντιστοιχούν στην Ελλάδα σε κοινωνικές δαπάνες το 1996 μόνο σε 1355 ECU ανά κεφαλή. Στην Πορτογαλία είναι 1129 ECU ανά κεφαλή. Η χώρα μας δηλαδή βρίσκεται προτελευταία στην Ε.Ε. των δεκαπέντε που εμφανίζει μέσο όρο κοινωνικών δαπανών 3.784 ECU ανά κεφαλή το 1996.

Στον πίνακα που παρουσιάζουμε φαίνεται ανάγλυφα η τεράστια διαφορά των κοινωνικών παροχών στη χώρα μας που εμφανίζει το συντριπτικά μεγαλύτερο ποσοστό κρατήσεων για "κοινωνικές" παροχές.

Πίνακας. Κατά κεφαλή κοινωνικές δαπάνες (σε ECU).

ΧΩΡΑ	Έτος : 1990	Έτος : 1996
Ελλάδα	1247	1355
Ε.Ε. των 15	3223	3784
Πορτογαλία	695	1129
Γερμανία	4086	4671
Ισπανία	1497	1795
Ιρλανδία	1783	2374
Ιταλία	2920	3194
Σουηδία	5968	6149

Ο πίνακας δείχνει ότι οι μισθοί μεγαλώνουν από το 1981 μέχρι το 1995. Όπως όμως αναφέραμε στη σελ. 3 της εργασίας οι μισθοί μειώνονταν κατά 1% ανά έτος. Ο ίδιος ο συγγραφέας δίνει τη γνωστή απάντηση σε όλους στη σελ. 17. **Οι αυξήσεις αυτές δεν είναι αυξήσεις αμοιβών αλλά εισφορών! Εισφορές του κεφαλαίου για τις κοινωνικές παροχές που διατηρήθηκαν σε παροχές επιπέδου ράντζου των νοσοκομείων και συντάξεων πείνας και που εμφανίζονται σαν μέρος**

Τα στοιχεία αυτά βρίσκονται στη σελίδα 22 της εργασίας των Β. Καραγιάννη, Μ. Χλέτζου, Κ. Αθανασούλη, έκδοση του Εθνικού Ινστιτούτου Εργασίας το 1999. Είναι το ίδιο ινστιτούτο που αναφέραμε προηγουμένως.

Το πραγματικό κόστος των κοινωνικών παροχών θα το βρούμε από τις κρατήσεις που πραγματοποιεί το πολιτικό μονοπώλιο στους δικούς του υπαλλήλους τους κρατικούς. Διαλέγουμε έναν καθηγητή του δημοσίου στον οποίο οι παροχές σε σχέση με το προλεταριάτο είναι αυξημένες, επομένως και οι κρατήσεις θα αντιστοιχούσαν σε μεγαλύτερο ποσοστό απ' ότι αντιστοιχεί στον προλετάριο. Σε καθηγητή του δημοσίου με καθαρά το μήνα 386.682 δρχ. αντιστοιχούν κρατήσεις για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και συνταξιοδότηση 79.246 δρχ., δηλαδή 20% επί των καθαρών. Η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη είναι 10.500 δρχ. Η διαφορά από το 53,5% και το 85% είναι τεράστια. Είναι ακριβώς η φορολόγηση-κλοπή από το πολιτικό μονοπώλιο πάνω σε οποιαδήποτε νόμιμη οικονομική δραστηριότητα όχι μόνο του βιομηχανικού αλλά και όλων των άλλων κεφαλαίων που δουλεύουν σε συνθήκες διεθνούς ανταγωνισμού καθώς και οποιοδήποτε πολίτη μισθώνει ένα εργαζόμενο έστω και για μία ημέρα. Το ερώτημα τώρα είναι το εξής. Το κρατικοκομματικό μονοπώλιο αποσπά πάνω από το 35% στα καθαρά για κάθε νόμιμο μεροκάματο, χώρια από την υπερφορολόγηση που είναι από τις μεγαλύτερες στην ΕΕ, για να βγάλει τα έξοδα συντήρησης του κομματικού στρατού των παράσιτων, μέσα και έξω από τον κρατικό μηχανισμό. Η αξία που τραβάει το μονοπώλιο από την παραγωγή είναι τμήμα της συνολικής υπεραξίας, δηλαδή των κερδών του κεφαλαίου, ή η αξία αυτή προέρχεται κύρια από τη μείωση των μισθών; **Η θεωρητική απάντηση αλλά και η πραγματικότητα της οικονομίας αποδεικνύουν ότι το κόστος του σοσιαλφασιστικού και φαιοκόκκινου στρατού το πληρώνουν βασικά οι εργαζόμενοι με τη μείωση των μισθών τους και το παραγωγικό κεφάλαιο με τη συρρίκνωση του.**

Έτσι τα ποσοστά κέρδους του κεφαλαίου παραμένουν, το συνολικό σχετικό κέρδος παραμένει σταθερό ή αυξάνεται. Στη σελ. 31 της πρώτης εργασίας παρατηρούμε τα ποσοστά απόδοσης παγίων κεφαλαίων για το σύνολο του ιδιωτικού τομέα. Αυτό το ποσοστό ορίζει η αστική πολιτική οικονομία σαν το λόγο του προϊόντος του ιδιωτικού τομέα μαζί με το εργατικό κόστος και ένα μέσο μισθό για τους επιχειρηματίες προς το πάγιο κεφάλαιο της οικονομίας. Δεν θα σταθούμε στο λανθασμένο περιεχόμενο του ορισμού που μετατρέπει τη μελέτη της οικονομίας σε ένα άλυτο μυστήριο αλλά στο ότι μ' αυτόν τον τρόπο δίνεται ένας αριθμός που δίνει κάποιες ενδείξεις για τη σχέση των συνολικών κερδών και μισθών στην ιδιωτική οικονομία. Έτσι η ελληνική οικονομία εμφανίζει τη μεγαλύτερη απόδοση παγίου κεφαλαίου απ' όλες τις χώρες του ΟΟΣΑ το 1980 και το 1995. Το 1990 είναι δεύτερη λίγο πίσω από τις ΗΠΑ και το 1995 εμφανίζει ξανά το μεγαλύτερο ποσοστό. Δίνουμε μερικές χώ-

	1980	1985	1990	1995
Ελλάδα	31%	20%	19%	23%
Γερμανία	11.5%	12%	14%	16%
Ιρλανδία	4.5%	7%	12%	14%

ξανά ότι με την άνοδο της ρωσόφιλης κλίμακας στην εξουσία το 1981 αποσπάται απότομα από την οικονομία μέχρι το 1985 το 11% των αποδόσεων του παγίου κεφαλαίου για τις ανάγκες του πολιτικού μονοπωλίου. Η στατιστική εμφανίζει την απομύζηση της αξίας να προέρχεται από το κεφάλαιο. Όμως αυτό συμβαίνει κύρια από τη συμπίεση των μισθών όπως αναφέραμε προηγουμένα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν δρα ένας μόνιμος παράγοντας πτώσης του ποσοστού του κέρδους εξαιτίας και της κλοπής των φυσιολογικών κερδών του κεφαλαίου. Έτσι με την κυριαρχία του σοσιαλφασισμού στο κράτος οι μισθοί συμπιέζονται ακόμα περισσότερο. Εδώ σαν μισθό εννοούμε φυσικά το μεταβλητό κεφάλαιο που συμμετέχει στην παραγωγή αλλιώς δεν είναι τέτοιο. Δηλαδή το χρήμα που πληρώνεται ο εργαζόμενος και ένα ποσοστό περίπου 20% για κοινωνικές παροχές. Το κόστος

της εργασίας εμφανίζεται στον κεφαλαιοκράτη από το μονοπώλιο αυξημένο κατά το ποσό της κλοπής με επιπτώσεις που καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό το προτσές της συσσώρευσης και της αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Έτσι η παραγωγή συντριβεται ανάμεσα σε δύο αντίθετες δυνάμεις, από τη μια από το σαμποτάζ που εμποδίζει τον εκσυγχρονισμό του σταθερού κεφαλαίου και από την άλλη από τη βίαιη απόσπαση ενός μεγάλου κομματιού της παραγόμενης αξίας από ολόκληρη την οικονομία που εμφανίζεται αλλά δεν είναι μισθός της εργασίας και που εμποδίζει την τεχνολογική αναδιάρθρωση της οικονομίας και την άνοδο των μισθών που την ακολουθεί. Το ποσό αυτό της αξίας αυξάνεται και από την υπερφορολόγηση του λαού και του κεφαλαίου. **Η απόσπαση αυτού του κομματιού της αξίας που μειώνει ταυτόχρονα και τους μισθούς αλλά και την υπεραξία που απομυζά το βιομηχανικό κεφάλαιο και όλες οι άλλες μορφές κεφαλαίου αλλά πάντα δυσανάλογα εις βάρος των μισθών, γίνεται με διαδικασίες καθαρά πολιτικές έξω από την παραγωγική διαδικασία. Η απόσπαση γίνεται με πολιτικούς όρους, και πραγματοποιείται εξαιτίας της πολιτικής κυριαρχίας του σοσιαλφασισμού στην κοινωνία και στο κράτος που ο σοσιαλφασισμός το έχει μετατρέψει σε όργανο εφαρμογής της συνολικής του πολιτικής στρατηγικής που οδηγεί τη χώρα στην υποταγή στο ρώσικο στρατοκρατικό μονοπώλιο. Η απόσπαση αυτής της αξίας από το σύνολο της παραγωγής μαζί με το σαμποτάζ φτωχαίνει ακόμα περισσότερο την παραγωγή και είναι το γενικό πλαίσιο συντριβής ολόκληρης της βιομηχανίας και της εργατικής τάξης που ζει από αυτήν.** Στη σελίδα 12 της ίδιας εργασίας βλέπουμε ότι οι χώρες της G-7 εμφανίζουν πτώση της απασχόλησης στη μεταποίηση από το 1981 μέχρι το 1995 κατά 9%. Η ελληνική μεταποίηση εμφανίζει το ίδιο ποσοστό μείωσης των εργατών στην μεταποίηση από το 1981 έως το 1997 σύμφωνα με μία στατιστική μέθοδο ενώ σύμφωνα με μία άλλη παρουσιάζει πτώση κατά 17%. Η πτώση όμως στην ομάδα G-7 οφείλεται στην αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας που όπως είναι γνωστό διώχνει χέρια από τη βιομηχανία. Το ποσοστό του 17% που κατά τη γνώμη μας είναι μεγαλύτερο συνοδεύεται από μια ελάχιστη αύξηση της παραγωγικότητας, δηλ. είναι χαμένες θέσεις εργασίας εξαιτίας του κλεισίματος των εργοστασίων.

Μέχρι τώρα αναφερόμαστε στη νόμιμη εργασία. Η παράνομη εργασία που η νομική της μορφή είναι καθαρά πολιτικό ζήτημα προσφέρει την τεράστια μάζα του ενός εκατομμυρίου περίπου εργατών σ' ολόκληρη την οικονομία με τους πιο εξευτελιστικούς μισθούς. Αυτό το σκλαβοπάζαρο που έχει εγκαθιδρύσει το σοσιαλφασιστικό καθεστώς είναι αυτό που φέρνει στην οικονομία τη λύση της αντίφασης ανάμεσα στη χαμηλή σύνθεση του κεφαλαίου και στα υψηλά ποσοστά του κέρδους. Ο ρόλος αυτής της εργασίας είναι ειδικότερα σημαντικός για την συντήρηση της υπανάπτυξης στη γεωργία. Ας συγκρίνουμε την παράνομη εργασία ενός ανεϊδίκευτου οικοδόμου που πληρώνεται συνήθως με 7000 έως 10000 δρχ. Η διαφορά από το κόστος των 12000+10139=22139 δρχ που συναντήσαμε με βάση τις 10000 δρχ είναι 220%! Αυτή η φτηνία της εργατικής δύναμης είναι η αιτία που ο σοσιαλφασισμός δεν θέλει την εξίσωση των μεροκάματων του ξένου με το ντόπιο προλεταριάτο. Χρειάζεται αυτή την τεράστια μάζα μαύρης εργασίας μαζί με την συνολική ανεργία για να πιέζει με το βάρος τους όλους τους μισθούς ώστε να διατηρείται η αντιπαραγωγική ισορροπία της οικονομίας. Όλοι οι "δημοκράτες" των διαφόρων κινήσεων "προσφέρουν" ή είναι έτοιμοι να προσφέρουν στους μετανάστες διάφορα οικονομικά δικαιώματα αρκεί να μην εξισωθούν οι μισθοί για ίση εργασία όπως υποστηρίζει η ΟΑΚΚΕ. Οι χαμηλοί μισθοί των μεταναστών βασίζονται στην παρανομία τους και στην πολιτική διατήρησής της, δηλαδή στη στέρηση κάθε ουσιαστικού πολιτικού δικαιώματος αφού είναι νομικά ανύπαρκτοι και στην κτηνώδη μεταχείρισή τους από το σοσιαλφασιστικό σημειτικό καθεστώς.

Το σοσιαλφασιστικό "σοσιαλιστικό" όραμα και η ηθική πτώση της εργασίας *

Το παπανδρεϊκό "σοσιαλιστικό" όραμα βασίστηκε στην απατηλή υπόσχεση της δίκαιης διανομής του κοινωνικού προϊόντος ανάμεσα στην εργασία και το κεφάλαιο.

Η κοινωνική "δικαιοσύνη" θα απονέμονταν με την κατάργηση των σχέσεων διανομής της δεξιάς, και με την εγκαθίδρυση των νέων "σοσιαλιστικών" σχέσεων διανομής που θα εξίσωναν την εργασία με το κεφάλαιο. Ο αγώνας τώρα δικαιώνεται ήταν το σύνθημα που υponούσε την εφαρμογή σε μεγάλο βαθμό του δημοκρατικού προγράμματος που είχε κατασταλάξει στη συνείδηση των μαζών σαν αποτέλεσμα των ηρωικών αγώνων της εργατικής τάξης και του παλιού ΚΚΕ. Η τεράστια αυτή εξαπάτηση των μαζών έγινε δυνατή αφού δεν υπήρχε το προλεταριακό κόμμα για να την ξεσκεπάσει. Το είχε δαλύσει ο σοσιαλφασισμός. Ολόκληρη αυτή η πολιτική και στρατηγική χαλκεύτηκε με την καθοδήγηση του σοσιαλμπεριαλισμού, του ψευτοΚΚΕ και των παλιότερων μορφών του ΣΥΝ. Το στρατοκρατικό ρώσικο μονοπώλιο είχε προετοιμάσει το έδαφος πριν πολλά χρόνια. Στην τελική φάση, στις εκλογές του 1981 έριξαν το βάρος των κρατικών πολιτικών του ανατολικού μπλοκ και τις μυστικές τους υπηρεσίες, για να δώσουν την τελική ώθηση για την άνοδο του ΠΑΣΟΚ και του ηγέτη του στην εξουσία. Η Στάζι χρηματοδοτούσε το ΠΑΣΟΚ και η ΚGB το ψευτοΚΚΕ σύμφωνα και με τα επίσημα στοιχεία που έχουν ανακοινωθεί εδώ και πολλά χρόνια. Ας δούμε πως συνέβη αυτό.

Οι μάζες μπορούν να γνωρίσουν από την πείρα τους ότι οι σχέσεις διανομής "καθορίζουν όλο το χαρακτήρα και όλη την κίνηση της παραγωγής" (Κεφάλαιο, τόμος Γ). Μπορούν επίσης να γνωρίσουν από την πείρα τους ότι οι σχέσεις διανομής είναι μια ιστορικά καθορισμένη ειδική κοινωνική μορφή και ιδέα που ανταποκρίνεται στο προτσές και στις σχέσεις παραγωγής και αναπαραγωγής. Το ψευτοΚΚΕ και οι παλιές μορφές του ΣΥΝ συμπεριφέρθηκαν σαν "ιδιοκτήτες" της ιστορίας του παλιού ΚΚΕ και του εργατικού κινήματος ενώθηκαν στη στρατηγική του κοινού στόχου με τον Α. Παπανδρέου και αναγνώρισαν στο ΠΑΣΟΚ και στον πράκτορα ηγέτη του ότι θα πραγματοποιήσουν τις δημοκρατικές και σοσιαλιστικές σχέσεις διανομής τις ριζωμένες στη μάζα σαν ιδέα και θεμέλιο του προγράμματος του παλιού ΚΚΕ. Πρόσφεραν δηλαδή σ' αυτόν και το κόμμα του αυτό που του έλειπε, αυτό που δεν μπορούσε να τους εξασφαλίσει το αντικομμουνιστικό τους παρελθόν, μια δημοκρατική μάζα με πείρα αγώνων έτοιμη να τους ακολουθήσει για τη "συντριβή της δεξιάς" και την οικοδόμηση του "σοσιαλισμού". Αυτό που έλειπε αμέσως μετά την άνοδο της φιλορώσικης φράξιας του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία ήταν οι νέες διαφοροποιημένες σχέσεις παραγωγής, αυτές που θα υπηρετούσαν την οικοδόμηση του "σοσιαλιστικού" οράματος. Αυτές άρχισαν να οικοδομούνται με γοργούς ρυθμούς με άξονα το κράτος και με την τεράστια υποστήριξη των εξαπατημένων μαζών. Η κρατικοκομματική γραφειοκρατία που δημιουργήθηκε λειτούργησε από την επόμενη ημέρα σαν η ραχοκοκαλιά του καθεστωτικού στρατού. Το κράτος έχασε την αυτοτέλειά του απέναντι στα διάφορα τμήματα του κεφαλαίου, σαν συλλογικός εκφραστής των συμφερόντων τους και λειτουργεί από τότε σαν μια εξελισσόμενη δύναμη εφαρμογής ολόκληρου του πολιτικού προγράμματος και της στρατηγικής του σοσιαλφασισμού. Το πολιτικό κρατικο-κομματικό μονοπώλιο έχει σαν στρατηγικό στόχο την προσχώρηση της χώρας στο ρώσικο στρατοκρατικό άξονα. **Αντιπροσωπεύει την πιο μαύρη και ακραία μορφή της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας που είναι υποταγμένη στο ρώσικο στρατοκρατικό μονοπώλιο, γιαυτό και δεν αναγνωρίζει την ελεύθερη λειτουργία των άλλων τμημάτων του κεφαλαίου γεγονός που ισοδυναμεί με την άρνηση της ύπαρξής τους. Η σχετική ανοχή απέναντι στο εξωτερικό σχετικά ελεύθερο κεφάλαιο είναι προς το παρόν ένας όρος ανυπέβλητος εξαιτίας της διεθνούς θέσης της χώρας και των εσωτερικών ταξικών συσχετισμών.**

Τα συνδικάτα αποτέλεσαν το βασικό εργαλείο διάσπασης των εργαζομένων. Οι οργανώσεις αυτές στελεχωμένες με αυτούς που μετατράπηκαν αμέσως σε κατακάθι της κοινωνίας αναγορεύτηκαν σε εκπρόσωπους της εργασίας και στο όνομα των νεκρών της εργατικής τάξης και των ηρωικών αγώνων της πούλησαν και πουλάνε τον τελευταίο εργαζόμενο σ' αυτή τη χώρα. Οι οργανώσεις της εργατικής τάξης μετατράπηκαν σε βασική δύναμη κρούσης του καθεστωτικού στρατού. Οι ίδιοι οι εργατοπατέρες μισθοδοτούνται νόμιμα από το κράτος χωρίς να δουλεύουν. Είναι κρατικοί υπάλληλοι. Αποτελούν

τους αξιωματικούς και υπαξιωματικούς του τεράστιου στρατού των παρασίτων. Ο στρατός αυτός εκτός από τους κρατικοκομματικούς διευρύνεται στον ευρύτερο δημόσιο τομέα στις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας και γενικά σ' όλους τους μηχανισμούς εξουσίας και παραγωγής που συνδέονται με το κράτος. Το κρατικοκομματικό μονοπώλιο έχει στην ουσία αποσυνδέσει το εισόδημα των παρασίτων από την εργασία. Αυτό και μόνο αποδεικνύει την πολιτική φύση του και την καθυπόταξη της οικονομικής του φύσης στη στρατηγική του σοσιαλφασισμού. Αυτός ο στρατός των οικονομικά άεργων, που όμως είναι ενεργός πολιτικά, είναι έτοιμος κάθε φορά να αντιπαρατεθεί στο λαό και στο παραγωγικό κεφάλαιο σαν τάχα λαϊκό κίνημα. Η ύπαρξη και μόνο αυτού του στρατού των εκατοντάδων χιλιάδων παραγωγικά άχρηστων εμφανίζει στην κοινωνία το μισθό της εργασίας χωρίς σχεδόν εργασία, την εργατική δύναμη σε ανάπαυση να πληρώνεται πολλαπλάσιες φορές από την εργατική δύναμη σε πλήρη λειτουργία. Έτσι εκτός από το μισθό της μαύρης εργασίας των εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών, εκτός από τους νόμιμους μισθούς της νόμιμης εργασίας, και εκτός από τους μισθούς σε μια μερίδα εργαζομένων που προσλαμβάνονται στο δημόσιο για να μειώνεται η ανεργία, έχουμε και τους μισθούς και τις καταστάσεις πληρωμών χωρίς εργασία. Το πολιτικό μονοπώλιο με το να υπονομεύει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων έχει δημιουργήσει παράλληλα και συντηρεί τους όρους σπίλωσης της εργασίας σαν συντελεστή της παραγωγής, εμποδίζει την ανάπτυξη της αξίας της με το ξέκομα της από την ίδια τη σύγχρονη παραγωγή και παραπέρα απαξιώνει το υποκείμενο εργάτη και την εργατική τάξη. Το χειρότερο είναι ότι έχουν σπάσει τις αντιστάσεις του προλεταριάτου στην πολιτική τους με αποτέλεσμα την πτώση της αυτοπεποίθησης και της αυτοεκτίμησής του σαν τάξης, το μεταχειρίζονται σα μια δευτερεύουσας σημασίας μάζα αναλώσιμη για τα παιχνίδια του ρώσικου άξονα. Η θέση του ΠΑΣΟΚ για τη δημιουργία μιας οικονομίας υπηρεσιών συμπυκνώνει ολόκληρο τον τυχοδιωκτισμό και το απύθμενο ταξικό μίσος των λακέδων του καθεστώτος στην εργατική τάξη και παραπέρα σε όλο το ζωντανό έθνος. Η επιτυχία αυτή του σοσιαλφασισμού δεν οφείλεται φυσικά στην παντοδυναμία του και στην ικανότητά του να πείθει. Η πολιτική σύνθλιψη της εργατικής τάξης από το καθεστώς σήμερα βασίζεται στην πολιτική στρατηγική του πολιτικού μονοπωλίου να κρατάει την οικονομία στο επίπεδο της υπανάπτυξης. Έτσι η αξία της εργατικής δύναμης στις συνθήκες της τεχνολογικής επανάστασης μειώνεται διπλά. Ο άμεσος ορατός λόγος της πραγματικής μείωσης των μισθών είναι ο τεράστιος στρατός των ανέργων που οφείλεται στην καταστροφή της παραγωγής. Το αστέιο είναι ότι το καθεστώς δείχνει την Ευρώπη σαν υπεύθυνη για την ανεργία. Καμώνεται τάχα ότι η ανεργία στη χώρα προέρχεται από την τεχνολογική αναδιάρθρωση της παραγωγής όπως στις ανεπτυγμένες μητροπόλεις. Αυτού του είδους η ανεργία είναι ελάχιστη συγκρινόμενη με αυτή που προέρχεται από την καταστροφή και το μπλοκάρισμα της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων. Η έμμεση υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης εμφανίζεται στο εμπόριο, εισαγωγικό και εξαγωγικό, με τις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Τα εισαγόμενα μέσα συντήρησης που είναι φθηνότερα από τα ντόπια και τα αντικαθιστούν εξασφαλίζουν φθηνότερα τα ίδια τα μέσα ύπαρξης του εργαζόμενου γεγονός που το εκμεταλλεύεται το μονοπώλιο κατεβάζοντας τους πραγματικούς μισθούς. Έχουμε έτσι μια τεράστια εκμετάλλευση των τεχνολογικών επιτευγμάτων του σύγχρονου καπιταλισμού από το σοσιαλφασιστικό καθεστώς για το κατέβασμα της αξίας της εργατικής δύναμης. Προϋπόθεση βέβαια αυτής της εκμετάλλευσης είναι η ανυπαρξία των απαιτήσεων για μια σύγχρονη ζωή από τους εργαζόμενους. Γι' αυτό φροντίζει το μονοπώλιο. Ο λαός δεν πρέπει να έχει πρόσβαση στην πληροφόρηση για το βιοτικό επίπεδο των άλλων προηγμένων εθνών. Ο πολιτισμός και η λατρεία της παράδοσης αρκεί, είναι ανέξοδος, δεν προβάλλει νέες απαιτήσεις και κολακεύει τον λαό. Η ανωτερότητα της φυλής καλύπτει πολλές τέτοιες απαιτήσεις. Το ότι οι μισοί φαιοκόκκινοι και κυβερνητικοί θα ήταν φυλακή στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες αν έκαναν εκεί αυτά που κάνουν στη χώρα μας αυτό δεν πρέπει να το γνωρίζει ο λαός. Το ότι η φτώχεια σή-

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 9

μερα ορίζεται από όλους τους διεθνείς οργανισμούς όχι μόνο σαν έλλειψη των αναγκαίων μέσων συντήρησης αλλά και σαν έλλειψη δυνατότητας μόρφωσης και στοιχειώδους ενημέρωσης στα σύγχρονα φαινόμενα και σαν αποκλεισμός της συμμετοχής στο οικονομικό και κοινωνικό γίγνεσθαι, όλα αυτά πρέπει να είναι έξω από τη μέση συνείδηση. Ο φαιοκόκκινος πολιτισμός αυτό το μίγμα ορθοδοξίας, κατηχητικού, παράδοσης, αρχαιολατρίας, ανωτερότητας της φυλής και πάνω απ' όλα μικροαστικού αντικαπιταλισμού επιδρά στη σφαίρα της παραγωγής σαν αναγκαία συνθήκη μείωσης των μισθών. Η εκμετάλλευση της παγκόσμιας τεχνολογίας θα μπορούσε να γίνεται και με την εισαγωγή των νέων τεχνολογιών στην παραγωγή, όπως γίνεται από καταβολής καπιταλισμού. Όμως αυτό είναι αντίθετο στην πολιτική προσχώρησης στο ρώσικο άξονα. Η αναδιάρθρωση θα κατέστρεφε την ισορροπία της φτωχής παραγωγής και όλα τα σχέδια. Η αξία της εργατικής δύναμης των ελληνικών εργατών σε σχέση με την αξία της εργατικής δύναμης των ανεπτυγμένων εθνών συνεχώς πέφτει. Η αξία της εργατικής δύναμης στις ανεπτυγμένες χώρες ανεβαίνει. Τα έξοδα συντήρησης και κατάρτισης ανεβαίνουν ανάλογα με το βαθμό ανάπτυξης της οικονομίας και το επίπεδο του πολιτισμού. Στη σελίδα 3 διαβάζουμε ότι η Ελλάδα είναι από τις ελάχιστες χώρες του ΟΟΣΑ όπου το ποσοστό ανεργίας δεν φθίνει όταν το επίπεδο σπουδών αυξάνεται, δηλαδή και οι μορφωμένοι είναι εξίσου άνεργοι στη χώρα μας. Εκτός από το ότι αυτό το γεγονός δείχνει μια σύνθεση κεφαλαίου στην οποία η σύγχρονη τεχνολογία δεν έχει καμία θέση, δείχνει και την βαρβαρότητα του φαιοκόκκινου πολιτισμού. Δηλαδή η οικονομία του σοσιαλφασισμού είναι ανεξάρτητη και ανεπηρέαστη από τη συνολική κοινωνική πλανητική γνώση των περασμένων γενιών και της παρούσας γενιάς στις οποίες στηρίζεται η σύγχρονη τεχνολογία. Αυτό το αντικοινωνικό και αντεπιστημονικό περιεχόμενο της οικονομίας το συγκαλύπτουν οι αγριάνθρωποι σοσιαλφασίστες σε μεγάλο βαθμό με τα "κινήματα" διορισμού στο δημόσιο των πτυχιούχων πανεπιστημίου. Έτσι φαίνεται ότι και αυτοί τάχα υποστηρίζουν τη γνώση. Η διατήρηση λοιπόν της φτωχής παραγωγής μαζί με την υπονόμευση του επιστημονικού πνεύματος των μαζών είναι οι συνθήκες που εξασφαλίζουν την υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης στη χώρα μας σε σχέση με την αξία που αυξάνει στις ανεπτυγμένες χώρες. Αυτή η ηθική πτώση της αξίας της εργατικής δύναμης λειτουργεί και στο επίπεδο του ιδεολογικού επηρεασμού των εργαζομένων και του προλεταριάτου, εκτός από τις άμεσες οικονομικές επιπτώσεις που εμφανίζονται στο εξωτερικό εμπόριο.

Η ΗΘΙΚΗ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ *

Η υλική βάση ύπαρξης της φιλορώσικης καθεστωτικής πολιτικής είναι η διατήρηση μιας φτωχής παραγωγής που εξασφαλίζει την αναπαραγωγή της κοινωνικής ζωής σε ένα αντίστοιχα χαμηλό υλικό και πνευματικό επίπεδο. Η φτωχή παραγωγή είναι η υλική βάση της υποτίμησης ολόκληρης της οικονομίας άρα και της διευκόλυνσης της κυριαρχίας του πολιτικού στρατού του καθεστώτος και παραπέρα είναι η διαρκής απομάκρυνση της χώρας από το δυτικό κόσμο. Αυτή η φτωχή παραγωγή είναι μια προϋπόθεση για να ασκηθεί η φιλορώσικη πολιτική με κατάληξη το στρατοκρατικό άξονα Ρωσίας και Κίνας. Σήμερα που το εξωτερικό εμπόριο με τις χώρες της ΕΕ είναι ελεύθερο θα ήταν μεγάλο λάθος να εξετάζουμε την οικονομία της χώρας ανεξάρτητα από την συμμετοχή της στην ευρωπαϊκή αγορά. Η ηθική πτώση της αξίας της εργατικής δύναμης είναι ένα στρατηγικής σημασίας ζήτημα καθώς και η ηθική πτώση του κεφαλαίου. Στην ουσία και τα δύο αυτά ζητήματα εκφράζουν τις παραγωγικές σχέσεις του σοσιαλφασισμού που οικοδομούνται από το πολιτικό μονοπώλιο σε αντίθεση με τις διαφοροποιημένες παραγωγικές σχέσεις που οικοδομεί το σύγχρονο παραγωγικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο είναι το σύνολο των ιστορικά καθορισμένων παραγωγικών σχέσεων και παριστάνεται με το πράγμα που συνήθως ονομάζεται κεφάλαιο. Και σ' αυτή την ειρηνική περίοδο μιλά-

με μόνο για πτώση της αξίας του κεφαλαίου και της εργασίας, μιλάμε μόνο για κοινωνική οπισθοδρόμηση. Το τέλος όμως αυτού του δρόμου η κατάληξη αυτής της πολιτικής είναι η κτηνώδης ιμπεριαλιστική εξάρτηση απ' όπου κι αν αυτή προέρχεται. Αν υποθέσουμε ότι στο μέλλον ανατρέπεται το φιλορώσικο καθεστώς η χώρα δεν θα πάψει να βρίσκεται την επομένη με μια οικονομία και μια κοινωνική ζωή καθυστερημένη εύκολη λεία στην οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική πολιτική. Σήμερα το πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας είναι η έλλειψη της ελεύθερης ενότητας της εργασίας και του ανεξάρτητου από το πολιτικό μονοπώλιο κεφαλαίου πάνω στην παραγωγή. Αυτό που χρειάζεται είναι η καταστροφή του πολιτικού μονοπωλίου που εκφράζει την συνολική πολιτική του ρώσικου άξονα και τις φασίζουσες ή φασιστικές παραγωγικές σχέσεις που αυτό έχει εγκαθιδρύσει. Πραγματικά η παραγωγή πραγματοποιείται από την ένωση της εργασίας με τα μέσα παραγωγής. Όταν το μονοπώλιο υπονομεύει την ανάπτυξη της εργασίας αποκόπτοντάς την από την σύγχρονη παραγωγή, όταν η μόνη εργασία που έχει ανάγκη η οικονομία χαμηλής σύνθεσης την οποία επιβάλλει το μονοπώλιο είναι η απλή εργασία και όχι η σύγχρονη σύνθετη εργασία είναι νομοτελειακό να εμποδίζεται το ίδιο το κεφάλαιο στην τεχνολογική αναδιάρθρωση της βάσης του. Η παραγωγή πραγματοποιείται από το σύνολο του σταθερού και του μεταβλητού κεφαλαίου. Η ποιότητα της εργασίας αντιστοιχεί σε μια ανάλογη τεχνική και τεχνολογική σύνθεση του κεφαλαίου. Η σχέση μάλιστα του σταθερού και του μεταβλητού μαζί με την υπεραξία ορίζουν όλα τα βασικά μεγέθη της οικονομίας. Έτσι και το ελεύθερο κεφάλαιο υπόκειται στη βία του μονοπωλίου, μια βία κεφαλαίου πάνω σε κεφάλαιο. Εδώ όμως δεν πρόκειται για την βία που προέρχεται από το μονοπωλιακό ανταγωνισμό που στόχο έχει το πέταγμα του αντιπάλου έξω από την αγορά. Πρόκειται για μια **πολιτική εξωοικονομική βία** που ασκείται για την πολιτική υποταγή και την πολιτική εξόντωση του αντιπάλου άσχετα από την οικονομία. **Η υποχρεωτική διατήρηση της χαμηλής σύνθεσης του κεφαλαίου και της φτωχής παραγωγής είναι το μέσο της υποδούλωσης του μη ρωσόφιλου κεφαλαίου και της διάσπασης της εργατικής τάξης.** Αυτή η χαμηλή σύνθεση απαιτείται πολλές φορές άμεσα και από το νόμο και σε άλλες περιπτώσεις επιβάλλεται με τη βία του καθεστωτικού στρατού ή του ίδιου του κράτους σαν όργανο του πολιτικού μονοπωλίου. Σε ακραίες περιπτώσεις καταστρέφεται άμεσα το κεφάλαιο που δεν υποτάσσεται. Οι λόγοι που επικαλείται το μονοπώλιο για να δικαιολογεί το σαμποτάζ παρουσιάζουν μια μεγάλη ποικιλία. Είναι επιχειρήματα που αντλούνται συνήθως από τον φαιοκόκκινον πολιτισμό. Είναι ένα μίγμα φασιστικών και απονευρωμένων κομμουνιστικών θέσεων. Σαν παράδειγμα το επιχειρήμα για την παρεμπόδιση της επένδυσης της TVX ότι δεν μπορούν να μαιίνουν την πατρίδα του Αριστοτέλη με μια τέτοια επένδυση ή παρόμοιο επιχειρήμα για τα ολυμπιακά έργα του Μαραθώνα.

Το π.δ 84/84 αλλά και ο νόμος που το αντικατέστησε πριν μερικές ημέρες απαγορεύει την αύξηση της ισχύος των βιομηχανιών του λεκανοπεδίου καθώς και την επέκτασή τους. Προτείνει τη μεταφορά τους γεγονός που ισοδυναμεί με κλείσιμο. Ταυτόχρονα απαιτεί την αντικατάσταση των καυσίμων με αέριο που είναι λιγότερο ρυπογόνο. Είναι χαρακτηριστική η θέση του προέδρου των βιομηχανιών που δημοσιεύτηκε στο *Βήμα* 18/11/01. Εξηγήσαμε σ' όλους τους τόνους ότι η νέα νομοθεσία έχει άπιαστους στόχους, μια και η χωροταξική πολιτική δεν εξυπηρετεί τα βασικά σημεία επιδιώξεων του νομοσχεδίου για τον εκσυγχρονισμό. Πρέπει να διευκολυνθεί σ' όλα τα επίπεδα ο εκσυγχρονισμός των επιχειρήσεων ανεξάρτητα από τον πολεοδομικό χαρακτηρισμό που έχει η περιοχή λειτουργίας εκάστης επιχείρησης.

Αυτές οι υποτονικές δηλώσεις του εκπροσώπου των βιομηχανιών μπροστά στο αφεντικό, το πολιτικό μονοπώλιο, είναι χαρακτηριστικές. Στο βάθος των λόγων του κρύβεται η αλήθεια που η ΟΑΚΚΕ προβάλλει συστηματικά. Ας μεταφράσουμε από τη μεριά τη δικιά μας. Διαμαρτύρεται ο εκπρόσωπος για το ότι η μεταφορά δηλαδή η χωροταξική πολιτική δεν αποτελεί εκσυγχρονισμό και

ζητά διευκόλυνση του εκσυγχρονισμού από το μονοπώλιο. Το ότι η χωροταξική πολιτική του μονοπωλίου δεν αποτελεί εκσυγχρονισμό οφείλεται στο ότι σαμποτάρει την ίδια τη βιομηχανία. Σε άρθρο της *Ελευθεροτυπίας*, 23/10/01, διαβάζουμε ότι όπως αναφέρεται στην ετήσια έρευνα του διεθνούς οίκου FPDSavills για την αγορά των βιομηχανικών και αποθηκευτικών χώρων στην Ευρώπη, οι ετήσιες αποδόσεις των συγκεκριμένων ακινήτων στην Ελλάδα είναι από τις υψηλότερες στην Ευρώπη. Οι αποδόσεις αυτές μπορεί να φτάσουν και το 10% σύμφωνα με την εφημερίδα. Είχαμε εξηγήσει σε παλιότερο άρθρο την πολιτική στις τιμές της γης του μονοπωλίου που οδηγεί στην ακρίβεια της γης για κατοικία για τη γεωργία ή για τη βιομηχανία όταν η παγκόσμια τάση ιδιαίτερα σήμερα είναι η αύξηση της επιφάνειας χρήσης της γης και η πτώση των τιμών. Η αύξηση αυτή εκφράζει τη διεύρυνση της παραγωγής. Η κήρυξη του 1/3 της χώρας σε αρχαιολογικούς χώρους, του 1/7 σε περιοχές Natura για τις οποίες ο Λαλιώτης σκόπιμα δεν έχει καθορίσει τις χρήσεις γης, και το άρθρο 24 που διατηρεί ένα τεράστιο κομμάτι χέρσας γης έξω από το προτσές της κοινωνικής ζωής με το πρόσχημα της ύπαρξης δάσους είναι το γενικό πλαίσιο της στέρησης της γης - κεφάλαιο από την ίδια την παραγωγή και την κοινωνική ζωή. Το ειδικό σαμποτάζ συνίσταται στη μη επέκταση των σχεδίων των πόλεων και των οικισμών. Έτσι η ακρίβεια του πάγιου κεφαλαίου γη, που αντιστοιχεί στη μεταφορά μεγαλύτερης ακόμη αξίας στην αντιπαραγωγική γαιοκτησία, καθώς και τα έξοδα αντικατάστασης των κινητήρων και τα έξοδα μεταφοράς νομίζουμε ότι δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν. Σε ένα πιο δυναμικό επίπεδο το καθεστώς χρησιμοποιεί το "λαϊκό" κίνημα εναντίον της βιομηχανίας. Τα φαιοκόκκινα οικολογικά κινήματα, που εξαφανίστηκαν αυτή την περίοδο των βιολογικών απειλών επειδή αυτές απευθύνονται στον κακό αμερικανικό λαό, αυτοί οι αναγνωρισμένοι σαν ειδικοί του περιβάλλοντος από το μονοπώλιο που στην πραγματικότητα είναι οι μπάτσοι του περιβάλλοντος, όπως οι αναγνωρισμένοι εργατοπατέρες σαν μπάτσοι της εργασίας, έχουν αναλάβει εργολαβικά την ιδεολογική καταγγελία της βιομηχανίας και την υπεράσπιση τάχα της ζωής, δηλαδή της ζωής των συμμοριών και των παρασίτων. Μαζί με τα συγχωνευμένα ψευδοκινήματα του ΣΥΝ του ψευτοΚΚΕ και του στρατού γενικά, των άλλων όψιμων προστατών της ζωής, αποτελούν το κίνημα πίεσης στη βιομηχανία. Η ύπαρξή τους και μόνο, γιατί η απήχησή τους είναι ανύπαρκτη, δίνει το άλλοθι στο μονοπώλιο για πολλές βιομηχανοκτόνες αποφάσεις. Δέκα άνθρωποι στον Αθηνόλακκο στην Κρήτη και τρεις της Greenpeace ήταν το πρόσχημα για την ακύρωση του έργου του εργοστασίου ηλεκτρικής ενέργειας. Πριν μερικές ημέρες ολόκληρη η Κρήτη έμεινε έξω ώρες χωρίς ρεύμα και οι φαιοκόκκινοι εξαφανίστηκαν. Οι καθημερινές καταστροφές στην τοπική οικονομία πια είναι ανυπολόγιστες. Να θυμηθούμε όμως από παλιότερο άρθρο της Ν. Ανατολής το επιχειρήμα του φιλοευρωπαϊκού υπάλληλου του Σημίτη, Χριστοδουλάκη μπροστά σ' ολόκληρη τη νομαρχιακή και τοπική διοίκηση της Κρήτης για να τον αφήσουν να βάλει αεριοστρόβιλους στο παλιό εργοστάσιο των Λινοπεραμάτων εξαιτίας του σαμποτάζ του Αθηνόλακου. Είχε πει τότε ότι επιτέλους η ΔΕΗ ζημιώνεται με αυτό τον τρόπο, δηλαδή αφήστε με! Με ανάλογο τρόπο εκφράζεται και ο πρόεδρος των βιομηχανιών. Ζητάει από το πολιτικό μονοπώλιο διευκόλυνση του εκσυγχρονισμού των επιχειρήσεων! Η γενικότερη στάση του ελεύθερου παραγωγικού κεφαλαίου είναι η στάση του κεφαλαίου εκείνου με το υποβαθμισμένο κύρος μπροστά στο κύρος του Κόκκαλη και του δωρεάν αποκτημένου ιδιωτικού κεφαλαίου, του καθαρά καθεστωτικού. Είναι η στάση του κεφαλαίου που οι παραγωγικές του σχέσεις ελέγχονται από το πολιτικό μονοπώλιο. Είναι η στάση καπιταλιστών που ούτε που τολμούν να εμφανιστούν στο κοινωνικό προσκήνιο σαν δημιουργοί αξίας όπως αυτοπροβάλλονται όλοι οι καπιταλιστές του κόσμου. Βρίσκονται σε πλήρη ηθική πτώση. Το μονοπώλιο κι ο στρατός περιφρουρούν άγρυπνα την διατήρηση των σοσιαλφασιστικών παραγωγικών σχέσεων που έχουν επιβληθεί στο ελεύθερο ιδιωτικό κεφάλαιο και στην εργασία.

Το δωρεάν κεφάλαιο σε μερικούς νέους ιδιώτες καπι-

ΥΠΕΧΩΔΕ

Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΕΦΥΓΕ ΤΟ
ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΜΕΝΕΙ

Ο Λαλιώτης έφυγε από το ΥΠΕΧΩΔΕ, αλλά το σαμποτάζ στα μεγάλα έργα υποδομής που αυτός είχε αναλάβει έμεινε. Αυτός ο σοσιαλφασίστας θα συνεχίσει να προσφέρει τις υπηρεσίες του στη ρώσικη υπερδύναμη σα γραμματέας του ΠΑΣΟΚ, αλλά κάθε μέρα όλο και πιο πολύ θα έρχονται στη δημοσιότητα το εκτεταμένο παραγωγικό του σαμποτάζ στην οικονομία της χώρας και στη βιομηχανική της ανάπτυξη. Τα «έργα Λαλιώτη» είναι αντιστρόφως ανάλογα με τις μεγαλόστομες εξαγγελίες του και την τεράστια έκταση διαφημιστική καμπάνια που αυτός έκανε και που βέβαια πλήρωνε πάντα ο Έλληνας φορολογούμενος.

Ας δούμε όμως μερικά από τα μεγάλα έργα που αυτός είχε την εποπτεία τους και που με φανφάρες και μεγάλο θόρυβο πρόβαλε εξαπατώντας τον λαό.

Εγνατία οδός

Αυτός ο δρόμος είναι τεράστιας οικονομικής σημασίας αφού θα ενώσει την Ηγουμενίτσα, από όπου είναι η εμπορική πύλη της χώρας μας προς την Ιταλία και την Ευρώπη, με όλη τη βόρεια Ελλάδα και με την Τουρκία μέσω ενός σύγχρονου οδικού δικτύου. Θα θυμούνται ασφαλώς οι αναγνώστες της *Νέας Ανατολής* και την υπόθεση της καφέ αρκούδας στο Συμβούλιο της Επικρατείας τα οποία είχε σταματήσει τα έργα σε ένα τμήμα της απαιτώντας νέα χάρη και τεράστιες καθυστερήσεις.

Το μήκος αυτού του τεράστιου αυτοκινητόδρομου είναι 680 χλμ. Όπως ανέφερε η αρμόδια κοινοτική επίτροπος Βουλφ Ματίς, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του ευρωβουλευτή της ΝΔ Χατζηδάκη το Νοέμβριο του 1998 (Ε-3389/98) «πριν από το 1994 είχαν κατασκευαστεί τα 120,5 χλμ, ενώ τα 497 χλμ. έχουν προγραμματιστεί να κατασκευαστούν μέχρι το 1999 και τα υπόλοιπα 62,5 χλμ. αργότερα» (Καθημερινή, 4-11). Το Σεπτέμβριο του 2001 ο νέος αρμόδιος κοινοτικός επίτροπος Μπαρνιέ απαντώντας σε αντίστοιχη ερώτηση του ευρωβουλευτή Τρακατέλλη (Ε-1657/01) «επισήμανε ότι από το 1994 μέχρι τον Απρίλιο του 2001 έχουν ολοκληρωθεί 155 χλμ.» (στο ίδιο). Δηλαδή ενώ ο αρχικός προγραμματισμός ήταν να έχουν ολοκληρωθεί (δηλαδή παραδοθούν στην κυκλοφορία) μέχρι το 1999 τα 497 χλμ. ο Λαλιώτης έχει κατασκευάσει μόλις 155 χλμ. και μάλιστα μέχρι τον Απρίλιο του 2001. Δηλαδή αυτός ο σοσιαλφασίστας σαμποταριστής παρέδιδε περίπου 22 χλμ. το χρόνο στην κυκλοφορία, ενώ κατασκεύαζε περίπου 5 χλμ. το χρόνο κατά μέσο όρο!

Μετρό Θεσσαλονίκης

Ο διαγωνισμός για την επιλογή της κοινοπραξίας που θα κατασκεύαζε το μετρό της Θεσσαλονίκης προκηρύχθηκε από τη Ν.Δ. Το 1996 ο Λαλιώτης αποφάσισε μετά περίπου τρία χρόνια διαβουλεύσεων με την προσωρινή ανάδοχο

κοινοπραξία, που ήταν η Μηχανική του γνωστού σοβινιστή Εμφιετζόγλου, ότι οι διαπραγματεύσεις κατέληξαν άκαρπες. Έτσι ξεκίνησαν διαβουλεύσεις με τη δεύτερη στη σειρά επιλογή κοινοπραξία, που ήταν η γαλλική Μπιουίκ, με την οποία οι διαπραγματεύσεις τελείωσαν μόλις το 1999 οπότε και επικυρώθηκε η σύμβαση από τη Βουλή. Στον αρχικό σχεδιασμό του Β' ΚΠΣ (1994-1999) υπήρχε πρόβλεψη για το μετρό της Θεσσαλονίκης, αλλά δεν κατατέθηκε ποτέ επιχειρησιακό πρόγραμμα μέχρι το 1999, οπότε και η Ε.Ε. χρηματοδότησε μόνο τις «πρόδρομες» εργασίες για το μετρό της συμπρωτεύουσας και όχι τη κατασκευή του κύριου έργου. Εν τω ο Εμφιετζόγλου αντιδρά με ενστάσεις και υπάρχει ανάμειξη ακόμα και του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Μάλιστα για να μην επέμβει τότε η Ε.Ε για τις καταγγελίες του Εμφιετζόγλου, ο οποίος είχε κάθε δικαίωμα να φωνάζει, ο ίδιος ο Σημίτης κάνει πολιτική συμφωνία με τη Γαλλία αναθέτοντας το έργο στην γαλλική Μπιουίκ. Το χτύπημα αυτό του Εμφιετζόγλου εντάσσονταν στα χτυπήματα του ρωσόδουλου μπλοκ στο σοβινισμό και είναι χαρακτηριστικό ότι από το ΠΑΣΟΚ αντέδρασε έντονα και το έκανε πολιτικό ζήτημα ο σοβινιστής Παπαθεμελής.

Παρ' όλες αυτές τις καθυστερήσεις στις 7.7.1999 ο κ. Λαλιώτης κηρύσσει την έναρξη του έργου, δηλώνοντας ότι «το μετρό της Θεσσαλονίκης έρχεται στη φάση της κατασκευής» (Τα Νέα, 8.7.99). Ενώ μετά έναν μήνα, ο ίδιος μεταθέτει για άλλη μια φορά την έναρξη των εργασιών, διακηρύσσοντας ότι «τον ερχόμενο Φεβρουάριο αναμένονται να ξεκινήσουν οι ουσιαστικές εργασίες για την κατασκευή του μετρό της Θεσσαλονίκης» (Τα Νέα, 25.8.99). Σήμερα, δύο μισά περίπου χρόνια μετά τις τελευταίες δηλώσεις του ψεύτη Λαλιώτη το μετρό της Θεσσαλονίκης εξακολουθεί να παραμένει ένα έργο φάντασμα.

Κακοτεχνίες δημοσίων έργων

Τα μισά δημόσια έργα που κατασκευάζονται με χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση πάσχουν από σοβαρές κακοτεχνίες ό-

πως προκύπτει από απαντήσεις των επιτρόπων Βουλ-Ματίς και Μπαρνιέ σε αντίστοιχες σχετικές κοινοβουλευτικές ερωτήσεις στο Ευρωκοινοβούλιο. «Στην τελευταία απάντησή του ο κ. Μπαρνιέ, τον Ιανουάριο του 2001, ανέφερε ότι σε 1.253 συστηματικούς ελέγχους που διενήργησε ο ΕΣΠΕΑ (Ειδικός Σύμβουλος Ποιοτικού Ελέγχου) - πρωτοβουλία της Κομισιόν-μεταξύ Ιουλίου 1998 και Απριλίου 2000 προκύπτει ότι το 3% των έργων παρουσιάζει σημαντικές ελλείψεις που δεν μπορούν να διορθωθούν εν μέρει ή πλήρως με δαπάνες των ιδίων των εργολάβων. Το 45% των έργων παρουσιάζει σημαντικές ελλείψεις που δεν έχουν επιπτώσεις στην ασφάλεια, αλλά θα επιφέρουν σημαντικές δαπάνες συντήρησης, οι οποίες θα αφαιρεθούν από τις πληρωμές των σχετικών εργολάβων. Τέλος, το 52% των έργων είτε πληροί τις προδιαγραφές είτε παρουσιάζει δευτερεύουσες ελλείψεις που θα διορθωθούν» (Καθημερινή, 4-11).

Δηλαδή τα μισά έργα που είναι ευθύνη του Λαλιώτη και που χρηματοδοτεί η Ευρωπαϊκή Ένωση παρουσιάζουν προβλήματα.

Αντιπλημμυρικά έργα

Σε κάθε νεροποντή έρχονται στο φως η τραγική κατάσταση των αντιπλημμυρικών έργων που και αυτά είναι ευθύνη του Λαλιώτη. Όχι μόνο στην Αθήνα αλλά και σε άλλες περιοχές της χώρας και ιδιαίτερα στην Εθνική οδό. Κακοτεχνίες που δεν ελέγχθηκαν και απαράδεκτες ελλείψεις είναι τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της κατηγορίας των έργων. Υπάρχουν έργα που ξεκινούν, για να διαφημίσει τον εαυτό του ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης αλλά που δεν ολοκληρώνονται ποτέ. Ας δούμε μερικά όπως προκύπτουν από το πόρισμα των επιθεωρητών δημοσίων έργων

Α) Μαραθώνα

Οι καταστροφές αποδίδονται στα έργα που γίνονται στην περιοχή Ραπεντώσας, όπου δεν έχει ολοκληρωθεί ούτε το πρόφραγμα, το οποίο ξεκίνησε το 1999. Η καθυστέρηση οφείλεται και σε αντιρρήσεις οικολογικών οργανώσεων και του Δασαρχείου. «Οι επιθεωρητές επισημαίνουν ότι δεν έχει γίνει ακόμη η μελέτη και ζητούν να διεξαχθεί οικονομικός και τεχνικός έλεγχος στο έργο. Αποκαλύπτουν επίσης ότι η υπάρχουσα κατάσταση όχι μόνο δεν προστατεύει την περιοχή του Μαραθώνα, αλλά είναι πιθανόν να δημιουργήσει και κινδύνους!» (Ελευθεροτυπία, 10-11).

Β) Αεροδρόμιο Σπάτων

Εντοπίστηκαν 11 σημεία διαρροής στο κτίριο του «Ελευθέριος Βενιζέλος», αλλά οι βλάβες χαρακτη-

ρίζονται επουσιώδεις. «Οι επιθεωρητές επισημαίνουν ότι η τεχνητή λίμνη, που κατασκευάστηκε για τα νερά του αεροδρομίου, εγκυμονεί κινδύνους σε περίπτωση υπερχειλίσης. Τονίζουν ακόμη την άμεση ανάγκη να γίνουν αντιπλημμυρικά στα Μεσόγεια λόγω των αλλαγών που φέρνουν στην περιοχή τα προγραμματισμένα έργα (ολυμπιακά, Αττική Οδός, αεροδρόμιο)» (στο ίδιο).

Γ) Εθνική οδός-Μαλακάσα

«Στο 37ο χλμ. υπάρχει χωματόδρομος, που είχε ανοιχθεί πριν από 10 χρόνια κατά την κατασκευή του δρόμου, καταστροφή της περιφραξής, που επιτρέπει την ανεξέλεγκτη είσοδο οχημάτων, δίκτυα της ΔΕΗ και του ΟΤΕ σε θέσεις που δημιουργούν προβλήματα, καθώς και παρατημένα μπάζα. Τα τελευταία, μαζί με φερτά υλικά από το χωματόδρομο, έφραξαν τα φρεάτια που υπάρχουν και δημιούργησαν λίμνη» (στο ίδιο). Αυτά επισημαίνονται στο πόρισμα που έδωσε στη δημοσιότητα η Β. Παπανδρέου για να μην πάρει εκείνη τις πολιτικές ευθύνες για τα όσα συμβαίνουν στα μεγάλα έργα και για τα οποία την αποκλειστική ευθύνη έχει μέχρι τώρα ο Λαλιώτης.

Στο 38ο χλμ. όπου εντοπίστηκε το πρόβλημα, διαπιστώθηκαν τρία αίτια: Είναι ένα σημείο όπου ο δρόμος χαμηλώνει και στη συνέχεια ανεβαίνει. Υπάρχει λόφος που καίγεται συστηματικά την τελευταία τριετία.

Το οδικό έργο παραδόθηκε το 1994 και είχε προβλεφθεί αγωγός απορροής των νερών της βροχής.

Στην περίπτωση της προχθεσινής βροχής σε αυτά τα τρία αίτια προστέθηκαν άλλοι δύο καθοριστικοί παράγοντες:

Έφραξε ο αγωγός από φερτά υλικά, που προήλθαν από τις καμένες πλαγιές του λόφου.

«Οι αρμόδιες υπηρεσίες δεν εκτίμησαν έγκαιρα και σωστά τον κίνδυνο πλημμύρας και προσπάθησαν στην αρχή με δικά τους μέσα να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα. Ειδοποιήθηκε με καθυστέρηση το αποφρακτικό μηχάνημα της ΕΥΔΑΠ, το οποίο όμως δεν μπόρεσε να φθάσει εγκαίρως λόγω του μπουτιλιαρισματος» (στο ίδιο).

Το κυκλοφοριακό έμφραγμα έδειξε γι' άλλη μια φορά ότι το εθνικό οδικό δίκτυο δεν διαθέτει «δρόμους διαφυγής» για έκτακτα περιστατικά, ούτε καν σχέδια για την αντιμετώπιση των συνεπειών. Παράπλευρο δίκτυο, όπως άλλωστε προβλέπεται από τους κοινοτικούς κανονισμούς, δεν υπάρχει στο μεγαλύτερο μέρος του δρόμου, με εξαίρεση κάποια τμήματα που παραδόθηκαν τα τελευταία χρόνια (παρακάμψη Κορίνθου, τμήμα προς Υλίκη κ.λπ).

Να σημειωθεί ότι για την αντιμετώπιση της κατολίθησης στη Μαλακάσα έχουν διατεθεί 5,5 δισ. δραχμές. Ο δρόμος στο ρεύμα προς την Αθήνα παραδόθηκε και πάλι στην κυκλοφορία τον περασμένο Σεπτέμβριο, ενώ προς Λαμία υπολογίζεται ότι θα είναι έτοιμο στις αρχές Δεκεμβρίου.

Δεν έφτανε που είναι αποκλειστικά υπεύθυνος για τα όσα συνέβησαν και συμβαίνουν κάθε φορά που βρέχει πολύ στη Μαλακάσα αλλά ο προκλητικός σοσιαλφασίστας ρίχνει την ευθύνη σε άλλους για τις κακοτεχνίες των έργων που κατασκεύαζε το υπουργείο του και που χρησιμοποιούσε για να διαφημίσει τον εαυτό του. «Το «μποτιλιαρισμό» κοντά στη Μαλακάσα προκάλεσε και τριβές ανάμεσα στον Κώστα Λαλιώτη και τον ΟΣΕ. Με την ιδιότητα του πρώην υπουργού ΠΕΧΩΔΕ, ο σημερινός γραμματέας του ΠΑΣΟΚ επέρριψε ευθύνες για τα προβλήματα σε έργα στο παρακείμενο σιδηροδρομικό δίκτυο. Όμως η διαίκριση της ΕΡΓΟΣΕ με γραπτή ανακοίνωσή της διαβεβαιώνει ότι ουδέποτε κατασκεύασε έργο στην περιοχή» (στο ίδιο).

Ολυμπιακά έργα

Η κατάστασή τους αποτυπώνεται εύγλωττα σε δύο υπηρεσιακά σημειώματα της Ειδικής Υπηρεσίας Δημοσίων Έργων (ΕΥΔΕ), συγκοινωνιακών και αθλητικής έργων του ΥΠΕΧΩΔΕ τα οποία έφερε στο φως της δημοσιότητας ο Επενδυτής στις 3-4 Νοέμβρη. Γράφει λοιπόν ο Επενδυτής: «... δύο υπηρεσιακά σημειώματα που είχε στα χέρια της (σσ: η Β. Παπανδρέου) αποτύπωναν ανάγλυφα τα προβλήματα των ολυμπιακών έργων. Πολλά από αυτά βρίσκονται ένα βήμα πριν από την οριστική τους ακύρωση, κάποια εξ αυτών μάλιστα είχαν διαφημιστεί ως τα έργα που θα άλλαζαν την ποιότητα της ζωής στο Λεκανοπέδιο. Ούτε λίγο ούτε πολύ, τα υπηρεσιακά αυτά σημειώματα έλεγαν ότι οι ανισόπεδοι κόμβοι στην Κηφισιάς, την Ποσειδώνος, την Κηφισού δύσκολα θα μπορέσουν να γίνουν όπως επίσης και η σύνδεση του ΣΕΦ με το σταθμό του ΗΣΑΠ, η λεωφόρος Βάρης-Κορωπίου, η σύνδεση του ΟΑΚΑ με το Ολυμπιακό χωριό, καθώς δεν υπάρχει εγκριμένη χρηματοδότηση για το Κέντρο Διαχείρισης της κυκλοφορίας...»

Να τονίσουμε ότι ο Λαλιώτης στο πλαίσιο των έργων «μακράς πνοής» που εξετέλεσε κατά την περίοδο 1994-2001 διαχειρίστηκε κονδύλια ύψους 4,3 τρις δρχ. τα περισσότερα από τα οποία προέρχονται από τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης.

Η ΡΩΣΙΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

τη μια μεριά και τη Δύση, πιο ειδικά τις ΗΠΑ από την άλλη. Η τακτική της μετωπικής επίθεσης απέτυχε άλλωστε και στην περίπτωση των άμεσων ή έμμεσων επεμβάσεων της Ρωσίας στις χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας όπως πχ. στην Τσεχοσλοβακία, στην Ουγγαρία, και στην Πολωνία για τη διατήρηση εκεί της πολιτικοστρατιωτικής της κυριαρχίας. Η βαθύτερη αιτία αυτής της αποτυχίας οφείλεται στην τρομακτική πολιτική απομόνωση που δοκίμαζε η Ρωσία από την καταγγελία των δημοκρατικών ανθρών και των λαών σε όλο τον κόσμο. Η νέα τακτική της αντίθετα που άρχισε να μπαίνει σε εφαρμογή από την εποχή της περεστρόικα, συνίσταται στην καλυμμένη της δράση μέσω "τρίτων" και σε ανοιχτή ή κρυφή συμμαχία με αυτούς τους τρίτους.

Στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας έχουν χρησιμοποιηθεί τα πάντα. Υποθάλλοντας και στηρίζοντας το σέρβικο σοβινισμό η Ρωσία διέλυσε βίαια την Γιουγκοσλαβία, διαμέλισε τη Βοσνία και εγκατέστησε σ' αυτή στρατιωτικές δυνάμεις. Ύστερα ενθάρρυνε τις ΗΠΑ να βομβαρδίσουν τη Σερβία, και μετά πήρε το μέρος της Σερβίας. Έτσι κατάφερε να ηγεμονεύσει σ' αυτή μέσω του πράκτορα της Κοστούνιτσα. Μόλις έκλεισε με τη Σερβία συνέχισε με τη Δημ. της Μακεδονίας στην οποία δούλεψε εσωτερικά και στη μακεδονική πλευρά μέσω Τραϊκόφσκι - Γκιεοργκίεφσκι και στην αλβανική μέσω του προβοκάτορά της Φάτος Νάνο.

Ανάλογα έκανε στο Ιράκ. Εκεί ενθάρρυνε τις ΗΠΑ να του επιτίθενται στρατιωτικά ενώ η ίδια δουλεύει για την κυριαρχία μέσα σ' αυτό οικονομικά και πολιτικά.

Πριν εφαρμόσει στις παραπάνω περιοχές τη νέα τακτική, η ΚGB την είχε δοκιμάσει στη χώρα - εργαστήρι της ρώσικης διπλωματίας, στην Ελλάδα. Εδώ η Ρωσία πέτυχε να βάλει βαθιά στο χέρι μια ανεπτυγμένη ευρωπαϊκή χώρα μέσω των σπουδαίων εισοδημάτων πρακτόρων της Παπανδρέου και Σημίτη οξύνοντας αρχικά την ελληνοτουρκική σύγκρουση και ύστερα πετυχαίνοντας να μετατρέψει την τελευταία σε ευρωτουρκική.

ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΕΙΑ

Σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις, που αποτελούν μόνο τις πιο χαρακτηριστικές, γιατί η Ρωσία επεμβαίνει με ανάλογες μεθόδους σε όλες τις περιοχές του πλανήτη και πιο πολύ στην Αφρική, η δράση μέσω "τρίτων" γίνεται δυνατή μόνο χάρη στον εισοδησμό και την προβοκάτσια. Δίχως εισοδημό μέσα στους κάθε φορά τρίτους δεν είναι δυνατό η Ρωσία να στρέψει

αυτούς τους τρίτους ενάντια στους κάθε φορά εχθρούς της, ούτε ακόμα περισσότερο είναι δυνατό να κατακτήσει νέες θέσεις μετά τη συντριβή των εχθρών της. Από την άλλη για να στρέψει τους τρίτους ενάντια στους εχθρούς της, ή γενικότερα τον ένα εχθρό της ενάντια στον άλλο, η Ρωσία χρειάζεται είτε να οξύνει τις υπαρκτές αντιθέσεις μεταξύ τους, είτε να τις δημιουργήσει εξ ολοκλήρου. Γι' αυτό χρειάζεται εκτός από τους εισοδηστές και την προβοκάτσια. Δίχως προβοκάτσια δεν υπάρχει κίνηση των τρίτων. Δίχως εισοδηστές δεν μπορεί να υπάρχει ούτε προβοκάτσια, ούτε έλεγχος των αποτελεσμάτων της.

Το Αφγανιστάν είναι το αριστούργημα της νέας ρώσικης τακτικής και ο χώρος στον οποίο έχουν χρησιμοποιηθεί στον ανώτατο βαθμό όλες οι παραπάνω μέθοδες και τα εργαλεία. Δεν μπαίνει έτσι απλά ο στρατός των ρώσων πρακτόρων μέσα σε όλες σχεδόν τις πόλεις του Αφγανιστάν, κάτω από τα ενθουσιώδη χειροκροτήματα των μελλοντικών θυμάτων του Κρεμλίνου, των παχύδερμων και τυφλών δυτικών, που κάποια στιγμή έφτασαν να πιστέψουν ότι αυτός ο στρατός είναι φιλικός τους ή ακόμα και δικός τους. Έχουν χρειαστεί για αυτό χρόνια εισοδησμού και γιγαντιαίες προβοκάτσες.

Έπρεπε προηγουμένα ο βοηθός του ρώσου αρχιπράκτορα Νατζιμπούλαχ και ασφαλίτης Φαχίμ να έχει κάνει εισοδησμό στο στρατόπεδο του Μασούντ αμέσως μετά την αποχώρηση των ρώσικων στρατευμάτων και ενώ ακόμα ο Νατζιμπούλαχ ήταν στην εξουσία. Έπρεπε αργότερα μετά την ήττα της κυβέρνησης Ραμπανί - Μασούντ από τους Ταλιμπάν ο Ουζμπέκος σφαγίας, Ντοστόμ, βασικό στρατιωτικό στέλεχος των ρώσικων κατοχικών δυνάμεων, κυρίαρχος του βορρά και με ισχυρό οπλισμό, να περάσει επίσης σε συμμαχία με τον Μασούντ. Το ίδιο έπρεπε να κάνουν και οι σίτες του Χέζμι - Βαχντάτ καθ' υπόδειξη του Ιράν. Το ίδιο και μια σειρά στρατιωτικά στελέχη στην υπηρεσία των ρώσικων κατοχικών δυνάμεων. Αυτό το μέτωπο Μασούντ - Ντοστόμ - Βαχντάτ πέρασε σταδιακά κάτω από τη ρώσικη ηγεμονία. Η τελευταία πράξη αυτής της διαδικασίας ήταν η δολοφονία του Μασούντ που οι Ρώσοι την απέδωσαν στους Ταλιμπάν, αλλά το προφανές αποτέλεσμά της ήταν ότι στρατιωτικός ηγέτης της Βόρειας Συμμαχίας έγινε ο Φαχίμ.

Από πολιτική άποψη η ρώσικη ηγεμονία έγινε δυνατή χάρη στην αξιοποίηση της αντίθεσης Αφγανιστάν - Πακιστάν, αντίθεση που χρωστάει πολλά τόσο στις εσωτερικές επεμβάσεις όσα εσωτερικά του Αφγανιστάν, όσο και στις αυταπάτες του Μασούντ για τον πραγματικό ρόλο και τη φύση

της ρώσικης εξουσίας μετά την περεστρόικα. Στο τελευταίο αυτό σημείο φανερώνεται η αξία της ρώσικης μεταμόρφωσης. Είναι πραγματικά καταπληκτικό πως η ίδια υπερδύναμη που ως το 1989 κατέσφαζε τους Αφγανούς μπόρεσε, αποχωρώντας από το Αφγανιστάν, να διεισδύσει σε ένα γεμάτο κύρος τμήμα της αφγανικής αντίστασης, να το γεμίσει φίλους της και τελικά να κυριαρχήσει πάνω του. Με ανάλογο τρόπο πέτυχε να κάνει εισοδημό μέσα στην καρδιά της αμερικάνικης υπερδύναμης χάρη στην τριάδα Κλίντον - Τάλμποτ - Τένετ και εισοδησμό στους Ταλιμπάν μέσω του Μπιν Λάντεν.

ΤΟ ΧΑΣΤΟΥΚΙ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ

Ύστερα από αυτή την εξαιρετική προετοιμασία δεν έμεινε παρά να εκραγεί ο πυροκροτητής, που δεν ήταν άλλος από την σφαγή του

Μανχάταν.

Με αυτή τη σφαγή, πέρα από τα υπόλοιπα στρατηγικά οφέλη που αναλύουμε σε προηγούμενα φύλλα της Νέας Ανατολής, ο μεγάλος προβοκάτορας μετέτρεψε την αμερικάνικη αεροπορία σε αεροπορία του δικού του στρατού, και δίχως να πληρώσει δραχμή για τις βόμβες και κυρίως δίχως να εκτεθεί στον Τρίτο κόσμο κατέλαβε την μια μετά την άλλη τις πόλεις του Αφγανιστάν.

Ό,τι θα γινόταν ήταν δεδομένο από την ώρα που άρχισαν οι αμερικάνικοι βομβαρδισμοί. Είναι αξίωμα του σύγχρονου πολέμου ότι κανείς στρατός, στην προκειμένη περίπτωση ο στρατός των Ταλιμπάν, δεν μπορεί να δώσει μάχη θέσεων αν ο αντίπαλος ελέγχει τον αέρα. Οι Ταλιμπάν επιχείρησαν να κρατήσουν τη στρατηγική πόλη Μαζάρ-ι-Σαρίφ και την κράτησαν για πολλές μέρες έξω από κάθε πρόβλεψη, μόνο χάρη στην εξαιρετική ανικανότητα του στρατού

της Βόρειας Συμμαχίας, που στο μεγαλύτερο μέρος του έμεινε ένας στρατός κατσαπλιάδων. Από την ώρα που οι Ταλιμπάν έχασαν αυτή την πόλη εγκατέλειψαν κάθε άλλη πόλη στο βορρά και σαν στρατός Παστούν που ήταν πάντα πάνω απ' όλα αναδιπλώθηκε στο Νότο και τώρα υπερασπίζονται μόνο την Κανταχάρ. Πιθανά στη συνέχεια να περάσουν σε ανταρτοπόλεμο.

Εκείνο που δεν ήταν δεδομένο για τους Δυτικούς είναι ότι η Βόρεια Συμμαχία θα τους εμπόδιζε να κατεβούν στο έδαφος μετά τη νίκη. Μόλις δηλαδή αυτός ο ανίκανος για νίκη στρατός κατέλαβε τις πόλεις ανακοίνωσε ότι το μέλλον του αφγανικού λαού "θα προσδιοριστεί από τον αφγανικό λαό και χωρίς ξένη ανάμειξη" (Ραμπανί, Monde, 20 Νοέμβρη), ενώ ο Αμπντούλαχ, Υπ. Εξωτερικών της Β. Συμμαχίας, δηλώνει ότι δεν θα "επιτραπεί σε καμιά χώρα να χρησιμοποιήσει το Αφγανιστάν ως βάση" (στο ίδιο). Τέτοιο θράσος δεν έχει ξαναγίνει. Να μιλάνε δηλαδή στις ξένες επεμβάσεις, αυτοί που κατέλαβαν την εξουσία σχε-

συνέχεια στη σελ. 14

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: Η ΡΩΣΙΑ ΔΡΕΠΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ ΤΟΥ ΜΑΝΧΑΤΑΝ

Για να βρούμε ποιος χτύπησε τους πύργους του Μανχάταν πρέπει να βρούμε εκείνον που ωφελήθηκε από τα αποτελέσματα αυτού του χτυπήματος.

Το συγκεκριμένο αποτέλεσμα είναι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν. Σε αυτόν εμπλέκονται βασικά τρεις παράγοντες: οι ΗΠΑ και οι Ταλιμπάν άμεσα και η Ρωσία έμμεσα, μέσω της Βόρειας Συμμαχίας. Η Ρωσία έλεγξε τη Βόρεια Συμμαχία δύο μέρες πριν χτυπηθεί το Μανχάταν. **Τότε δολοφονήθηκε ο ανεξάρτητος ηγέτης της Μασούντ και τη θέση του πήρε ο παλιός αρχιασφαλίτης των ρώσικων δυνάμεων κατοχής Φαχίμ.**

Οι ΗΠΑ έχουν στόχο να ανατρέψουν τους Ταλιμπάν αλλά δεν θέλουν να κατεβούν μαζικά στο έδαφος για να μην μπλέξουν σε ατέλειωτο πόλεμο. Γι' αυτό τους βομβαρδίζουν ώστε να διευκολύνουν τη Βόρεια Συμμαχία να πάρει την εξουσία. **Έτσι ο ουσιαστικός πόλεμος στο Αφγανιστάν είναι αυτός που διεξάγεται στο έδαφος από τη Βόρεια Συμμαχία, δηλαδή από τη Ρωσία, εναντίον των Ταλιμπάν και στον οποίο οι ΗΠΑ προσφέρουν την αεροπορία τους.** Με αυτό τον πόλεμο η Ρωσία κερδίζει τέσσερα πράγματα:

Πρώτο, εξουδετερώνει το μεγάλο της εχθρό, τους Ταλιμπάν οι οποίοι ήθελαν, σε συνεργασία με τις ΗΠΑ, να φτιάξουν έναν αγωγό που θα έβγαζε τα πετρέλαια της Κασπίας στον έξω κόσμο και ο οποίος παρακάμπτοντας τη Ρωσία θα απελευθέρωνε τις κεντρασιατικές χώρες από τον έλεγχό της. **Δεύτερο**, εκτός από το Αφγανιστάν απομακρύνει από τη Δύση και το Πακιστάν και βάζει τις βάσεις για να το ελέγξει ώστε να πραγματοποιήσει το τσαρικό όνειρο να βγει στον Ινδικό Ωκεανό. **Τρίτο**, καταφέρνει να γίνεται απαραίτητος σύμμαχος των ΗΠΑ και της Ευρώπης, να διεισδύει μέσα τους και να εξουδετερώνει τις άμυνές τους. Ήδη κατάφερε να αναστείλει την εγκατάσταση της αμερικάνικης αντιπυραυλικής ομπρέλας. **Τέταρτο και κυριότερο**, επειδή η ίδια η Ρωσία δεν φαίνεται ότι πρωταγωνιστεί σ' αυτό τον πόλεμο είναι η Δύση που θα γίνεται μισητή ακόμα και από τον ως χθες πιο δυτικόφιλο μουσουλμανικό κόσμο, πράγμα που θα επιτρέπει στον άξονα Μόσχας-Πεκίνου-Τεχεράνης μακροπρόθεσμα να τον προσεταιρισθεί. Γι' αυτό το λόγο η Μόσχα υιοθετεί δύο γλώσσες: Ο μεν Πούτιν κάνει το φίλο της Δύσης και την εμπυχώνει να χτυπάει, οι δε στρατιωτικοί και οι ψευτοκομμουνιστές παριστάνουν το φίλο της Ανατολής και καταγγέλλουν τη Δύση. **Ο Πούτιν βοηθάει τις ΗΠΑ να τινάζουν την ελιά, οι στρατιωτικοί και οι ψευτοκομμουνιστές περιμένουν να μαζέψουν τον καρπό.**

Όλα αυτά η Ρωσία τα χρωστάει στους 5000 νεκρούς της Νέας Υόρκης και στον Μπιν Λάντεν. Αυτός ο ναζιστής από τη μια προσποιείται ότι διέπραξε τη σφαγή του Μανχάταν για να ρίξει πάνω στους Ταλιμπάν την οργή των ΗΠΑ, και από την άλλη αρνείται ότι τη διέπραξε για να επιβιώσει μέσα στους Ταλιμπάν. Στην πραγματικότητα ο Μπιν Λάντεν είναι ένας προβοκάτορας που είχε πάντα τους πιο στενούς δεσμούς με το Ιράν. Όποια και να ήταν η ανάμειξη του στη σφαγή του Μανχάταν το γενικό σχεδιασμό και την εκτέλεσή της μπορούσε να την αναλάβει μόνο μια τεράστια κρατική μηχανή, όπως είναι η ρώσικη, και όχι μερικοί διεθνείς κατσαπλιάδες. Άλλωστε μόνο για να βρει πρόσχημα να εισβάλει στην Τσετσενία, η ΚGB ανατίναξε το 1999 δύο πολυκατοικίες στη Μόσχα και σκότωσε 300 αθώους.

Ο μόνος δρόμος για την ειρήνη είναι οι ΗΠΑ να σταματήσουν τον πόλεμό τους στο Αφγανιστάν, οι Ταλιμπάν να δώξουν τον Λάντεν, και όλη η δημοκρατική ανθρωπότητα να αντισταθεί στους προβοκάτορες νέους Χίτλερ του Κρεμλίνου.

Η ρώσικη διπλωματική μηχανή ΔΙΕΙΣΔΥΕΙ ΣΤΟ ΝΑΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ Για να κεφαλαιοποιήσει γρήγορα τα κέρδη του Μανχάταν

Οι ρωσοαμερικανικές διαβουλεύσεις για τα πυρηνικά, όπως έχουν αποκρυσταλλωθεί προς το παρόν στη συνάντηση του Κρόφορντ, θέτουν σε κίνδυνο την αμυντική ικανότητα της Δύσης απέναντι σε μια μελλοντική επίθεση του σοσιαλιμπεριαλισμού. Αντίθετα από τις πρώτες εντυπώσεις, φαίνεται πως οι Ρώσοι κατάφεραν ήδη να εξασφαλίσουν την πυρηνική αποδυνάμωση των ΗΠΑ που θα τους επιτρέψει να καταβροχθήσουν την Ευρώπη σαν πρώτο βήμα τους για την παγκόσμια ηγεμονία. Αλλά ας εξετάσουμε τα πράγματα από την αρχή.

Μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά της η νέα αμερικανική ηγεσία προσπάθησε να θέσει σε εφαρμογή το πρόγραμμα εθνικής αντιβαλλιστικής ασπίδας (NMD) που είχε παγώσει ο πρώην πρόεδρος Κλίντον. Το συγκεκριμένο πρόγραμμα εξασφάλιζε την αποτρεπτικότητα των ΗΠΑ απέναντι σε πυραυλικές επιθέσεις που διεξάγουν "κράτη-παραξένες", δηλαδή ως επί το πλείστον φασιστικές χώρες του τρίτου κόσμου όπως είναι το Ιράκ ή η Β. Κορέα. Ωστόσο, το αντιβαλλιστικό αμυντικό πρόγραμμα δεν έχει σχεδιαστεί για να αντιμετωπίζει επιθέσεις των κατεχοχών μιλιταριστικών ιμπεριαλιστικών κρατών, δηλαδή της Ρωσίας και της Κίνας, αλλά θα μπορούσε κάποια στιγμή να εξελιχθεί σε μια τέτοια κατεύθυνση.

Αν το πρόγραμμα αυτό του αμερικανικού επιτελείου έχει αργήσει τόσο πολύ να πραγματοποιηθεί, αυτό οφείλεται κυρίως στην προεδρία Κλίντον, που με διάφορα προσχήματα αλλοίωνε τους άμεσους στόχους του NMD, αλλά και στις αντιδράσεις της ίδιας της Ρωσίας. Οι Ρώσοι έβρισκαν λάτσημα σε μια αντιβαλλιστική συνθήκη (ABM) που είχαν υπογράψει με τους Αμερικανούς στα 1972 που βασίζεται στην αμοιβαία αποχή από οποιαδήποτε πυραυλική επίθεση, αλλά και από οποιαδήποτε αντιβαλλιστική άμυνα. Γι' αυτό οι Ρώσοι δεν παύουν να κατηγορούν τις ΗΠΑ για αλαζονεία επειδή παραβιάζουν αυτή τη συνθήκη.

Η φιλορώσικη στροφή της αμερικανικής ηγεσίας, από τις 11 Σεπτεμβρίου και δόθε, αντανακλάται εν μέρει στην αναθεώρηση πολλών θέσεων της για ζητήματα άμυνας. Το χτύπημα στους δίδυμους πύργους έπαιξε καθοριστικό ρόλο. Την επομένη κιάλας του χτυπήματος, ο Ρώσος αναπληρωτής πρωθυπουργός, Ιλιά Κλεμπάνοφ, χαρακτήρισε το αμερικανικό αντιπυραυλικό σύστημα "αναμφίβολα αναποτελεσματικό" για την αποτροπή επιθέσεων παρόμοιων με εκείνες

στη Ν. Υόρκη και την Ουάσιγκτον (RIA Novosti, 12-9). Παρόμοια ήταν κι η επίσημη θέση του ψευτοκομμουνιστικού κόμματος του Ζιουγκάνοφ, την ίδια ημέρα. Σαν αποτέλεσμα, η ηγεσία των ΗΠΑ υποχώρησε τελικά από την αρνητική της στάση απέναντι στην ABM και πρότεινε τη μετατροπή της συνθήκης έτσι ώστε να καλύπτει και τις δύο πλευρές. Ως ένδειξη καλής θέλησης, μάλιστα, "ο Ράμσφελντ ανακοίνωσε στις 25 Οκτώβρη ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες αποχωρούσαν από συγκεκριμένες εφαρμογές του προγράμματος αντιβαλλιστικής άμυνας για να μην παραβιασθεί η συνθήκη του 1972 που βρίσκεται σε ισχύ" (Μοντ, 7-11). Οι Ρώσοι απάντησαν ότι θα μπορούσαν να συμφωνήσουν στο παραπάνω αίτημα με την προϋπόθεση να μην αποχωρήσουν πλήρως οι ΗΠΑ από την ABM, πράγμα που θα κατοχυρωθεί με υπογραφή νέας συνθήκης και όχι με προφορική δέσμευση. Οι ΗΠΑ αντιδρούν μέχρι σήμερα σ' αυτό το τελευταίο.

Η Μόσχα προσέχει πάντα να εμφανίζεται προς τα έξω ως η δύναμη εκείνη που επιδιώκει την ύφεση και τον αφοπλισμό. Η συγκεκριμένη θέση της στη μετατροπή της ABM εκλήφθηκε απ' τους Αμερικανούς σαν ένδειξη αποδοχής, με όρους φυσικά, απ' την πλευρά της Ρωσίας του αντιβαλλιστικού συστήματος των ΗΠΑ. Γι' αυτό, όταν οι Ρώσοι αξίωσαν τη μείωση των πυρηνικών κεφαλών των δύο χωρών ο Μπους δεν εξέφρασε την παραμικρή αντίρρηση. Ο συμβιβασμός που επετεύχθη λοιπόν με την πρώτη ματιά έχει ως εξής: οι Αμερικανοί θα αναβάλουν τις δοκιμές πάνω στο NMD και αν αργότερα τις συνεχίσουν, για αντάλλαγμα θα μειώσουν σημαντικά το πυρηνικό τους οπλοστάσιο. Οι Ρώσοι αντίστοιχα θα αποτρέψουν την κατάργηση της συνθήκης ABM ενώ θα μειώσουν ανάλογα τα πυρηνικά τους.

Στην πραγματικότητα, ο ρωσικός σοσιαλιμπεριαλισμός δε βασίζεται κύρια στις πυρηνικές κε-

φαλές που διαθέτει προκειμένου να αποκτήσει κυριαρχία πάνω στην Ευρώπη. Η δύναμη κρούσης του σε στρατιωτικό επίπεδο, είναι οι ανώτερες συμβατικές του δυνάμεις που θα παρατάξει σ' ένα ευρωπαϊκό θέατρο πολέμου. Επομένως, ο πυρηνικός αφοπλισμός, ένα σε γενικές γραμμές πάγιο αίτημα του σοσιαλιμπεριαλισμού, έχει μοναδικό στόχο την καταστροφή της πυρηνικής αμυντικής ικανότητας της Δύσης απέναντι σε μια συμβατική ρωσική επίθεση εναντίον της Ευρώπης. Η Ευρώπη, πολύ ανίσχυρη στρατιωτικά κι εξαρτημένη από τη Μόσχα, θα πέσει σαν ώριμο φρούτο αν οι ΗΠΑ, στην άλλη μεριά του Ατλαντικού, θα αδυνατούν να απαντήσουν με μια πυρηνική επίθεση στην ίδια τη Ρωσία. Αυτή είναι η μόνη δυτική απάντηση που είναι ικανή να αποτρέψει την εισβολή στη γηραιά ήπειρο.

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, τα οφέλη του Κρεμλίνου από τη συνάντηση στο Κρόφορντ του Τέξας μεταξύ Μπους - Πούτιν (13/15-11) υπήρξαν συντριπτικά. Ο Αμερικανός πρόεδρος δεσμεύτηκε να περιορίσει το πυρηνικό οπλοστάσιο της χώρας του κατά το ένα τρίτο, δηλαδή να τις μειώσει από 6000 σε 2200 μέσα σε δέκα χρόνια (αντίστοιχα και ο Ρώσος ομολόγός του) και να συνεχίσει τις συνομιλίες για το θέμα της συνθήκης ABM. Παράλληλα, η αμερικανική γερουσία υποστήριξε τη ρωσική θέση ότι μια διμερής συμφωνία για τα πυρηνικά κτλ θα πρέπει να πάρει τη μορφή συνθήκης. Η μόνη σοβαρή άμυνα της Δύσης μένει τώρα το σύστημα αντιπυραυλικής άμυνας. Τα στελέχη του προέδρου Μπους χαιρέτησαν τη σύμφιση των αμερικανορωσικών σχέσεων, ενώ ο πριν τις 11 του Σεπτεμβρίου αντιρώσος υπουργός άμυνας Ντ. Ράμσφελντ δήλωσε εκείνες τις μέρες στο CNN ότι ο Μπιν Λάντεν "μπορεί να καταφύγει στο Κασμίρ ή στην Τσετσενία" (Βήμα, 18-11) προβοκάροντας μ' αυτό τον τρόπο την ηρωική αντίσταση του Τσετσενικού λαού. Άλλωστε με την απόφαση για ανελέητη δίωξη της τρομοκρατίας, οι Ρώσοι επιχειρούν να στρέψουν τους νυν "συμμάχους" τους ενάντια στην τσετσενική υπόθεση και ενάντια σε κάθε άλλο λαό που αντιστέκεται ένοπλα στο ρωσοκινεζικό άξονα.

Ένα από τα σημαντικότερα οφέλη της Μόσχας από τη συνάντηση του Κρόφορντ είναι και η αναγγελία για "σταθερή και ε-

μπεριστατωμένη συνεργασία" σε πολιτικό, στρατιωτικό, ανθρωπιστικό και διπλωματικό επίπεδο για την εμπέδωση της ειρήνης και ασφάλειας στο Αφγανιστάν και στην ευρύτερη περιοχή. Αυτή η δέσμευση ανοίγει το δρόμο για την αποδοχή της ρωσικής ηγεμονίας ή έστω συγκυριαρχίας μέσα στο ΝΑΤΟ. Όπως είπε ο Γκλεμπ Παβλόφσκι, σύμβουλος του Ρώσου προέδρου, η θέση της Ρωσίας "είναι δίπλα στο ΝΑΤΟ, ή ακριβέστερα μαζί με το ΝΑΤΟ, "μέσα σε μια ενισχυμένη και μετασχηματισμένη ευρωατλαντική συμμαχία" (Ελευθεροτυπία, 12-11). Οι ΗΠΑ, τώρα που βρήκαν στο πρόσωπο του ισλάμ το νέο μεγάλο κίνδυνο, προσφέρουν στον "πρώην" θανάσιμο εχθρό ό,τι ζητήσει. "Η Ουάσιγκτον" γράφει η Ελευθεροτυπία (15-11), "μήνυσε στους Συμμάχους ότι πρέπει οπωσδήποτε να αναβαθμιστεί η συνεργασία ΝΑΤΟ-Ρωσίας και έχουν ήδη αρχίσει οι σχετικές συζητήσεις στην έδρα της Συμμαχίας (...). Η επιθυμία αναβάθμισης των σχέσεων με τη Μόσχα από την αμερικανική πλευρά φθάνει στο σημείο να προτείνεται η ισότιμη συμμετοχή της Ρωσίας ακόμη και στην κατάρτιση ΝΑΤΟικών επιχειρησιακών σχεδίων (...). Η σημαντική αναβάθμιση των σχέσεων ΝΑΤΟ-Ρωσίας θα αλλάξει τη μέχρι πρότινος πολιτική της Συμμαχίας σε διάφορα θέματα που ενοχλούσαν τη Μόσχα".

Ένα τέτοιο θέμα είναι βέβαια η διεύρυνση του ΝΑΤΟ προς ανατολάς. Η Ρωσία αντιτίθεται γιατί θέλει τον αποκλειστικό έλεγχο ανατολικοευρωπαϊκών χωρών, όπως είναι οι Βαλτικές. Έτσι, πρόσφατα έκλεισε μια στρατιωτική της βάση στο Βιετνάμ καθώς και μια εγκατάσταση παρακολούθησης στην Κούβα, καλώντας εμμέσως πλην σαφώς τις ΗΠΑ να πράξουν ανάλογα. Ηδη συζητείται μεταξύ τους το παραπάνω ενδεχόμενο με αποτέλεσμα να απομακρύνεται το ενδεχόμενο ένταξης στο ΝΑΤΟ των Βαλτικών χωρών. Αντίθετα, οι νέοι τσάροι επιθυμούν μια διεύρυνση που θα μεταλλάξει την πολιτική φυσιογνωμία του ΝΑΤΟ προς όφελός της. Γι' αυτό οι ρωσόδοιοι των Βαλκανίων (π.χ. Ιλιέσκου) ζητούν τόσο επίμονα την ένταξη των χωρών τους. Μ' αυτό τον τρόπο, το Κρεμλίνο επιχειρεί τη γνώση των στρατιωτικών δυνατοτήτων και μυστικών της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας, το κέρδιμα διπλωματικών αβαντάζ, τη διεκπεραίωση

των προβοκατσιών του με τη βοήθειά της και πάνω απ' όλα την παράλυσή της. Παράλληλα προωθεί την ένταξή του στον παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, ενώ προσδοκά τη μη αποπληρωμή των χρεών προς τη Δύση και πολλά άλλα οφέλη.

Γι' αυτό τη σκυτάλη πήρε ο Άγγλος πρωθυπουργός Τ. Μπλερ, αυτός που λίγους μήνες πριν ανήγγειλε τη μετατροπή της χώρας του σε γέφυρα μεταξύ ανατολής-δύσης. Ο Μπλερ, με επιστολή του προς τον Πούτιν, το γ.γ. του ΝΑΤΟ και τους πρωθυπουργούς των κρατών - μελών, προτείνει τη σύσταση "ενός Συμβουλίου Ρωσίας-Βορείου Ατλαντικού, το οποίο θα οδηγήσει κάποια στιγμή στη στρατιωτική συνεργασία ΝΑΤΟ-Ρωσίας σε τομείς, όπως οι ειρηνευτικές επιχειρήσεις και ο έλεγχος των όπλων μαζικής καταστροφής", δηλαδή σε τομείς καθοριστικούς για την παγκόσμια ασφάλεια. Αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα είδος συμβουλίου το οποίο όμως δεν ικανοποιεί πλήρως τις απαιτήσεις της Μόσχας. Το προτεινόμενο συμβούλιο "θα μπορούσε να οδηγήσει στη λήψη κοινών αποφάσεων και την ανάληψη κοινής δράσης. Φαντάζομαι ότι θα θέλαμε να κάνουμε κάτι μαζί στα Βαλκάνια" (19-11). Δεν είναι τυχαίο ότι την ίδια στιγμή ο "σοσιαλιστής Παρβάνοφ" ανέβαινε στη βουλγαρική προεδρία με πρόγραμμα την είσοδο της Βουλγαρίας στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Η πρόταση του Μπλερ χαιρετίστηκε από το Ρώσο πρόεδρο, ενώ ο υπουργός άμυνας Σ. Ιβανόφ έκανε και το δύσκολο από πάνω λέγοντας πως "η Ρωσία είναι αυτάρκης κράτος και έχει συμφέροντα τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή", συμπληρώνοντας ότι "με τις ΗΠΑ δεν είμαστε ούτε εχθροί ούτε σύμμαχοι" (20-11). Στην Ελλάδα παρόμοια θέση είχε διατυπώσει το ψευτοΚΚΕ λίγο μετά το χτύπημα στο Μανχάταν. Αναμένονται σημαντικές εξελίξεις αφού η πρόταση Μπλερ συζητείται σοβαρά στους κόλπους του ΝΑΤΟ. Παρά τις αντιδράσεις από φωτισμένους κύκλους της Δύσης, όπως π.χ. ο Ζμπίγκνιεφ Μπρεζίνσκι που αμφισβητεί ως αυταπάτη τη ρωσοαμερικανική συμμαχία, η επέλαση της Μόσχας συνεχίζεται ακάθεκτη. Σε τελική ανάλυση, μόνο οι λαοί του τρίτου κόσμου και οι λαοί της Δύσης είναι σε θέση να αποκαλύψουν και να συντρίψουν τα σχέδια του ναζιστικού άξονα.

